

РІК LXXII, Ч. 5

ТРАВЕНЬ – 2015 – MAY

№ 5, VOL. LXXII

НАШЕ ЖИТТЯ

OUR LIFE

ВИДАЄ СОЮЗ УКРАЇНОК АМЕРИКИ – PUBLISHED BY UNWLA, INC.

СОЮЗ УКРАЇНОК АМЕРИКИ

Неприбуткова організація

“НАШЕ ЖИТТЯ”

Рік заснування 1944

РІК LXXII ТРАВЕНЬ Ч. 5

Головний редактор – Лідія Слиж
Англомовний редактор – Олесь Валло
Редакційна колегія:

Маріянна Заяць (з уряду) – голова СУА
Святослава Гой-Стром, Вірляна Ткач,
Оленка Шкробут, Петруся Савчак,
Лариса Дармохвал (Україна)

ISSN 0740-0225

UKRAINIAN NATIONAL WOMEN'S LEAGUE OF AMERICA, INC.

A Non-profit Organization

“OUR LIFE”

Published since 1944

VOL. LXXII MAY № 5

Editor-in-chief – Lidia Slysh
English-language editor – Olesia Wallo
Contributing Editors:

Marianna Zajac – UNWLA President
Sviatoslava Goy-Strom, Virlana Tkacz,
Olenka Shkrobut, Petrusia Sawchak,
Larysa Darmokhval (Ukraine)

“НАШЕ ЖИТТЯ” ВИХОДИТЬ РАЗ У МІСЯЦЬ (ОКРІМ СЕРПНЯ)

“OUR LIFE” IS PUBLISHED MONTHLY (EXCEPT AUGUST)

ЗМІСТ – CONTENTS

Л. Слиж. 70-ліття Дня Пам'яті і Скорботи	1
М. Заяць. Ділимося вітками та думками	2
New Members	3
О. Юзенів. Мої спогади про закінчення Другої світової війни	4
Родинне Свято Вишивки 30-го Відділу СУА. Коляж.....	6
С. Гой-Стром, О. Валло. Репортаж.....	7
Наша обкладинка / Our Cover.....	8
В. Галицька. Сила молитви матері.....	9
О. Роздольська. В ім'я майбутнього України	12
Marianna Zajac. Sharing Thoughts, News & Views	13
O. Wallo. An Award for Extraordinary Service to the Community	14
O. Wallo. Little-Known Writer Lyubov Yanovska	15
L. Yanovska. From Earth to Orion	16
Доброчинність	18-21
Р. Тарнавська. Нависла хмарою війна	19
С. Гой-Стром. Висока місія Матері.....	22
Діяльність округ та відділів СУА	24
In Memoriam.....	32
М. Magun. Everyday Cancer Myths	32
I. Magun. A Mediterranean Diet Refresher	33
С. Левицький. Пригоди цапка Забіяки	34
Наше харчування	36

На обкладинці: Ніна С. Климовська. «Iris», акрилік.

On the cover: Nina S. Klymowska. Iris, acrylic.

- Редакція не завжди поділяє позицію авторів.
- Редакція дотримується правопису Г. Голоскевича.
- Передруки і переклади матеріалів дозволені за письмовою згодою редактора.
- За точність викладення фактів відповідає лише автор.
- Рукописи, які не були замовлені редакцією, не повертаються.
- Редакція зберігає за собою право на мовне редагування і скорочення матеріалів.
- ПРОСИМО НЕГАЙНО ПОВІДОМЛЯТИ АДМІНІСТРАЦІЮ ПРО ЗМІНИ АДРЕСИ – ЗМІНИ РОБИМО БЕЗКОШТОВНО.
- Посмертні згадки та знімки поміщуємо безкоштовно.
- Просимо авторів присилати статті до **10 числа місяця**.
- Просимо авторів подавати свої **контактні інформації** зі статтями, щоб редакція могла до Вас звернутися в разі потреби.

Periodicals Postage Paid at New York, NY
and at additional mailing offices.
(USPS 414-660)

**POSTMASTER – send address changes to:
“OUR LIFE”**

203 Second Ave., New York, NY 10003

© Copyright 2015 Ukrainian National Women's
League of America, Inc.

Канцелярія СУА та адміністрація журналу “Наше життя”:

Tel.: (212) 533-4646

E-mail: office@unwla.org • E-mail: unwlaourlife@gmail.com

Адміністратор: Оля Стасюк

Канцелярійні години: **вівторок, середа, четвер – 11 – 7**

UNWLA / Our Life

203 Second Avenue, 5th Floor
New York, NY 10003-5706

Administrator: **Olha Stasiuk**

Office hours: **T. W. Th. – 11 a.m. to 7 p.m.**

\$3 Один примірник / Single copy

\$45 Річна передплата в США (не член СУА) / Annual subscription in the USA for non-members

\$50 В країнах поза межами США / Annual subscription in countries other than USA

Членки СУА одержують “Наше життя” з оплатою членської вкладки через відділ. Передплатникам письмово нагадується про відновлення передплати. Річна вкладка вільної членки СУА – \$50.

Our Life magazine is **included** in UNWLA member annual dues, payable through the member's branch. **Subscribers** are sent renewal letters. Annual dues for UNWLA member-at-large – \$50.

70-ЛІТТЯ ДНЯ ПАМ'ЯТІ І СКОРБОТИ

В місяці травні цього року припадає сумна дата закінчення Другої світової війни. Війни, яка принесла горе майже в кожну українську родину. Скільки людей загинуло, скільки пропало безвісти, скільки дітей залишилися сиротами, скільки відірвано від рідних домівок, від батьків, дітей, братів, сестер і розкидано по цілому світу, зазнавши різного роду поневірянь.

Якраз в період закінчення цієї жахливої війни люди залишали все і тікали світ-за-очі, щоб врятуватися від советської чуми, бо знали, що їх чекає...

А ті, що залишилися в Україні, були позбавлені елементарних людських прав, позбавлені історичної пам'яті та правди про минуле нашого народу. Дітей в школах заставляли вивчати перекручену історію, вірші, в яких прославляли Леніна, Сталіна і партію. В дитячі голови втовмачували, що Бога немає, не дозволяли ходити до церкви, колядувати, святити паски і т.д...

А 9 травня кожного року відбувалися всенародні гуляння з нагоди перемоги у так званій Великій вітчизняній війні. Але яка це була вітчизняна війна, коли населення України гинуло не за Україну, а за тюрму народів, яким був Советський Союз. Відразу після війни почалися масові вивезення на Сибір так званих "бандеров", тобто тих, хто мав зв'язок з повстанцями. Вивозили цілі родини, цілі села в тайгу, чи в степи Казахстану, де на лютому морозі люди мусли тяжко працювати. Скільки їх залишилося у вічній мерзлоті назавжди.

І ще 23 роки вже у Незалежній Україні 9 травня вважався святковим днем. Аж цього року **Верховна Рада України ухвалила день відзначення закінчення Другої світової війни 8 травня, як День Пам'яті і Скорботи**, а також Закон про заборону на території України фашистської та комуністичної ідеологій та їхніх символів. Символічним є те, що сталося це у передвеликодний Чистий Четвер. Після довгих років, нарешті, в Україні відбулася довгоочікувана подія очищення її від минулої комуністичної нечисті і бруду.

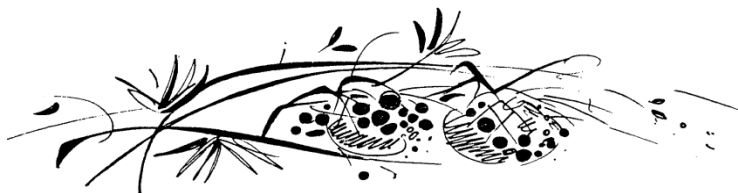
Від тепер 8 травня в Україні, як і у більшості цивілізованих країн світу, люди схилитимуть голови в скорботі над мільйонними жертвами світової бійні, розпочатої у вересні 1939 р. комуністичною Московською імперією ССРСР та фашистською Німеччиною нападом на Польщу з метою поділу між собою Європи.

Треба було ж не тільки 70 років, але ще й більше року кровавої агресії Росії проти України, щоб суспільство змогло, нарешті, зрозуміти, що московські паради «дня перемоги» з гуркотом по бруківці танків та атомних ракет, а потім непробудною п'янкою є дикунською зневагою над пам'яттю загиблих, які відійшли у вічний спочинок. Тим більше, що в цьому році в Москві парад проводить держава-спадкоємниця держави-агресора ССРСР, що розпочала цю війну. І тільки з другого її етапу, коли Гітлер, випередивши Сталіна на два тижні, перший напав, СРСР змушений був стати на сторону антигітлерівської коаліції. З допомогою цієї коаліції, а особливо так званого військово-технічного і продовольчого Ленд-лізу США СРСР зміг вистояти. Теперішня Москва відкидає всю антигітлерівську коаліцію і голосить на весь світ, що тільки "руські" перемогли гітлеризм і «звільнили Європу та німців від фашизму, за що ті повинні їм бути повік вдячні».

А ще виникає справедливе запитання, чи, принаймні, для більшості українців 9 травня став останнім днем Другої світової війни? А як ті українці, що продовжували в червоній армії воювати у війні проти Японії, на яку Совецький Союз напав так само, як і Гітлер на ССРСР віроломно, бо протягом Другої світової війни Японія щодо СРСР дотримувалася договору про нейтралітет? А як з тими солдатами-українцями, що були у червоній армії в окупованій Європі і Азії? Там ще продовжували стріляти. А коли закінчилась війна УПА за свободу України, за нашу і вашу свободу?

В цьому числі журналу «Наше Життя» друкуються спогади наших союзників про те, де їх застала вістка про закінчення Другої світової війни та як вони сприйняли її.

Лідія Служ,
головний редактор.

Ділимося

ВІСТКАМИ ТА ДУМКАМИ...

Маріянна Заяць, голова

Пам'ятаючи про 90-ту річницю нашої організації, я задумалася над поняттям спадщини. Протягом травня, коли весна у розквіті сил і коли любовно згадуємо матерів у День Матері, нас до глибини душі проймають важливі життєві досвіди матерів в історії США – організації, яка відображає мудрість, перейняту від них протягом десятиліть.

Що таке «спадщина»? Доктор Сюзан Босак, голова Проекту «Спадщина» (Legacy Project), твердить, що спадщина полягає у «навчанні з минулого, житті у теперішньому і будівництві заради майбутнього». Цікавою є аналогія зі світу природи, яку вона наводить: люди запитують, де найкраще садити молоде дерево – у просіку поміж дорослими деревами, чи у відкритому полі, на що «екологи говорять нам, що молоде деревце росте краще, якщо воно посаджене серед старших дерев. Причина полягає в тому, що коріння молодого дерева мають здатність наслідувати шлях, прокладений корінням попередніх дерев, і в такий спосіб укорінюється глибше... Таким чином, сильніші дерева ділять ресурси зі слабшими, так що цілий ліс стає сильнішим». Це порівняння демонструє суть спадщини: взаємозв'язок крізь кордони часу, «з відчуттям потреби в тих, хто був перед нами, і з відповідальністю за тих, що прийдуть після нас».

А що ж є саме НАШОЮ відповідальністю за тих, хто прийде після нас? Що буде нашою спадщиною, яку ми передамо їм? Якщо задуматися, то є багато рівнів і форм спадщини: наша сім'я (діти й онуки), наше професійне життя і здобутки, і, нарешті, наші внески у розвиток спільноти. Щоби бути успішними на будь-якому з цих рівнів, ми повинні думати про цілі нашого життя загалом, про те, чого ми бажаємо досягнути, і чи ці пляни відображають те, що ми, як людські особи, цінуємо найбільше. Іншими словами, ми повинні мати певну «дорожню карту». І хоч перші дві сфери – сім'я і професійне життя – не завжди залишають нам вибір, адже ми мусимо якнайкра-

ще плекати наші сім'ї, забезпечувати їх через свою професійну зайнятість, незалежно від того, вносимо ми чи ні що-небудь у розвиток спільноти за своїм свідомим вибором.

Вкладати у нашу Американську Українську спільноту є особистим вибором. Ніколи не думаймо, що одна людина нічого не змінить у долі нашої діаспори чи суспільства загалом. Ми не можемо дозволити принципу «Моя хата скраю» (my house is on the boundary) бути «пляном нашого життя». Винагорода буде дуже значуща і багата, і наш вклад, наші зусилля творять нашу спадщину.

Можливо, я обрала цю тему саме тому, що останнім часом побувала на кількох похоронах і ближче познайомилася з членами сімей, друзями і професійними колегами, які ділилися спогадами про тих, що відійшли у вічність.

Зокрема, останній похорон, на якому я побувала, був Ірини Зелік (Iryna Zielyk), видатної художниці і членкині української спільноти у маленькому місті у північній частині штату Нью Йорк. Пані Зелік залишила спадщину і родині, і друзям, і професії, і спільноті. Так, її племінниця згадувала, що тітка навчала її мистецького смаку і заохочувала племінницю дивитися на природу більш усвідомлено та широкоглядно, і це вплинуло на професійне життя племінниці. Її друзі теж залишилися обдарованими: елегантна і щедра натура пані Зелік огортала їх теплом при кожній зустрічі. А професійною спадщиною стала колекція прекрасних, повних експресії живописних творів художниці, якими захоплюватимуться майбутні покоління. Її вкладом в життя спільноти було довголітнє членство у 64-му відділі США – відділі, завжди такому багатому на художньо-літературні таланти з Нью Йоркської спільноти. Крім того, знаючи про свою хворобу, пані Зелік зробила значний вклад у її церкву і у Суспільну Опіку США, щоб допомогти як її спільноті у США, так і її улюбленим землякам-українцям на Батьківщині. Пані Зелік мала «дорожню карту» свого життя, її «хата» не була скраю! На мою думку, життя цієї жінки демонструє той факт, що вона прийняла рішення про той спосіб життя, який вона прагнула прожити, мала візію того світу, в якому вона ідеально прагнула би жити, а також цінні людські відносини і віру в те, що може допомогти своїй спільноті розвиватися.

Яка «дорожня карта» кожного з нас?

Всіх Матерік вітаємо щиро! Живімо щастя, здоров'я і миру!

TO OUR NEW MEMBERS:

Welcome!

BRANCHES-AT-LARGE

3 DARIA DANYLAK
3 ZORIANA FALENDYSH
3 OLENA MELNYK
3 JULIA SOSNICKI
3 STEFANIA TKACHUK
38 ARETA KOLODY
38 HALYNA KOTOVA
38 MARIYA OLEJNIKOVA
38 OKSANA STEPUL
56 NADIA BELEJ
56 INNA BORYSOVA
56 CHRYSYNA CZAJKOWSKY
56 YANINA KIELBASA
56 BOHDANA PUZYK
56 IRYNA STRILKA
56 JULIA E STROMECKYJ
107 OKSANA DENESIUK
118 MARIA ILNYCKYJ
118 HELENA KLIMKO
118 TANYA SENIW
118 ELIZABETH ZYGARLICKI
124 MARIA BAZYLAK
124 MARIA BOSZKO
124 CHRISTINA LEDDY
136 HALYNA FABBRICATORE
136 YULIA OPARISTA
136 ORYSIA SHEWCHUK
136 VIKTORIYA VOLKOVA

PHILADELPHIA REGIONAL COUNCIL

13 ANNA PIETROCARLO
54 ANNA KICAK

CENTRAL N.Y. REGIONAL COUNCIL

34 KRYSYNE KOPELAKIS

NEW ENGLAND REGIONAL COUNCIL

73 ALLA VASH
73 SVITLANA VITYNSKA
108 NADIA IVANTSIV

MEMBERS AT LARGE

KATHERINE KRUCYLAK
LUBA WALCHUK
IRENE WIRSZCZUK

NEW JERSEY REGIONAL COUNCIL

65 CHRISTINE STAWNYCHY
75 SWIATOSLAWA KACZARAJ
75 MARTHA KARDASHINETZ
75 OKSANA KRYWULYCH
75 LESIA LASIY
75 CHRYSYIA SYZONENKO
134 MOTRIA MYCHAJLUK
135 OLHA BARYTSKA
135 NADIYA ZVARYCH
137 PAVLINA BAHRYNIVSKY
137 OKSANA CHUCHVARA
137 OLGA DROZDYAK
137 OKSANA DRYBUSHAR
137 OLENA DZIADIV
137 MARYNA HARCHENKO
137 NATALIYA HUNKO
137 OKSANA KHAN
137 YAROSLAVA KLYMOVUCH
137 OKSANA KNYAGNUTSKA
137 SVITLANA KOFMAN
137 VALENTYNA KUCAP
137 SVITLANA LEWKO
137 LUBA MIGALKO
137 IVANNA SEMYROZUM
137 ORYSYA SOROKA
137 OKSANA STEFAK
137 MARIYA VASYLKIV
137 MARIYA VOYTSITSKA
137 BOHDANKA ZHOWNIROVYCH

NEW YORK REGIONAL COUNCIL

21 DARIA VOLOSHCHUK
30 LESIA BOYKO
30 NATALIYA DYAKIV
30 OKSANA GOISAN
30 OLESYA GOVORUN
30 MYROSLAVA PUKHNYAK

CHICAGO REGIONAL COUNCIL

29 VERA SURIWKA
85 RAISA MARTIN
85 ARIADNE SUMYK-WHELAN

DETROIT REGIONAL COUNCIL

76 YAROSLAVA GLINSKA
76 TETYANA HRYTSAY
76 IRYNA KULCHUTSKA
76 LYUBOV KULIKOVSKA
76 VLADIA KUMLYK
76 LYUBOV LISNA
76 OLIMPIYA PROTSKO
76 MARIYA RYBCHUK
76 IRYNA SVYTKA
76 YULIYA TANCHYK
76 ROZALIYA TOKARCHUK
76 NADIYA VASKAN
76 MARIYA WELICZKO
76 OLGA YAVORSKA
96 OLGA KRASKA
96 MARY STECKO
129 OKSANA BEZKOSTA
129 OLENA BILA
129 NATALIYA SKOCHIPETS
129 IRYNA ZURAVEL

OHIO REGIONAL COUNCIL

8 JUDY MAKARUK
8 MARIA WOLANSKY
8 MARIA STRUS
130 IRYNA ADAMIV
130 MARIIA BOGOI
130 OKSANA IVANUSHCHAK
130 MYROSLAVA KARPA
130 NINA KLIMKOVICH
130 INESSA KOVAL
130 GANNA LEBID
130 NADIYA MCADOO
130 MARIYA POKOTSKA
130 IVANNA ROMANIV
130 MARYANA SAMAR
130 OLGA STALENA
130 YULIYA TENDYTSKA
130 OLGA VOYETSKIY
130 ELENA ZACHARY
130 OLENA ZHOVNOVATYUK

МОЇ СПОМИНИ ПРО ЗАКІНЧЕННЯ ДРУГОЇ СВІТОВОЇ ВІЙНИ

Якось я не бачила в пресі багато споминів про ті 1944–1945 роки, коли з України виїхали на Захід, втікаючи від більшовиків, сотні тисяч українців. А в травні цього року минає саме 70 років, як минув перший етап тої еміграції – закінчення Другої світової війни. Потім прийде другий етап – п'ять років у таборах Ді-Пі, про який також мало написано, хоча в тих таборах було так багато наших істориків, журналістів, письменників... Тому хочеться нагадати читачам нашого журналу про ті часи, хоча ми з мамою пройшли той етап, як то кажуть “поміж краплинами дощу”, тобто надто великих пригод не зазнали. Але все-таки...

Виїхавши з Яворова у березні 1944 р. разом з працівниками Яворівського Надлісництва, ми затримались і пробули кілька місяців на прекрасній Лемківщині, в селі Флоринка біля славного відпочинкового містечка Криниця, де народився і проживав знаний примітивіст, чи наївний маляр, Никифор. В Криниці і околиці опинились тоді тисячі втікачів з Галичини і Сходу України. Діяла українська гімназія, гуртожиток, створились хорові групи, комітети...

В липні більшовицькі війська раптово оточили і зайняли Львів (і Яворів). Гостинцем через Флоринку в напрямі Криниці впродовж кількох днів сунулись валки втікачів. Деякі їхали на тягарових машинах, інші на мотоциклах, ще інші возами, запряженими кіньми, а то й роверами,

Я щодня виходила і годинами стояла при дорозі, надіючись, що надїде батько, або хтось знайомий з Яворова... З Українського Допомогового комітету по нас прислали тягарове авто і радили, як родині дивізійника (брат мій був у дивізії “Галичина”), їхати на Захід, та ми не рішались. Вкінці таки поїхали і разом з тисячами втікачів перейшли під доглядом німців ріку Попрад та опинились у південно-східній Словаччині, в маленькому містечку Ревуца, на границі з Мадярщиною. Інші поїхали з України іншою дорогою – через Турку.

Спочатку жили ми у вільних від занять (бо ж літо) клясах школи, а тоді, коли пішли чутки, що в недалеких горах є комуністична словацька партизанка, розійшлись по словацьких родинях, бо була небезпека, що партизани можуть вночі напасти на школу і нас забрати, чи й повбивати. Так сталось у сусідньому містечку, де партизани схопили і у горах застрілили п. Цісика. Нам з мамою дозволила спати на сіні у їхній коморі родина старенького кравця.

Та фронт наближався, і одного вечора ми побачили, як німецька залога зрізала кілька великих придорожніх дерев і затарувала ними дорогу вже, мабуть, близьким машинам, чи танкам більшовиків. Ми, втікачі, незадовго зібралися біля будинку міської адміністрації, і німецькі вояки тягаровими машинами відвезли нас на Мадярщину, де ми примістились у вагонах тягарового поїзду, що їхав на захід у Німеччину.

Поїзд їхав Словаччиною на північний захід. Час до часу затримувався і стояв по кілька годин. Одного вечора рознеслась чутка, що наш поїзд їде до табору в Штраасгофі, який був знаний з того, що там в першу чергу по приїзді всіх дезинфікують, обрізають жінкам волосся і заставляють до дуже важкої праці. Ото ж, коли на наступній зупинці поїзд зупинився, ми з мамою і ще багато родин висіли. Місто називалось Маляцки, і від нього було близько до столиці Словаччини – Братислави.

Нас прийняла до себе вдова, яка жила зі старенькою мамою і дочкою. Відступила нам другу половину своєї хати, де була кухонка і велика кімната з подвійним ліжком, столом, кріслами та залізним печиком, який дуже нам придався взимі.

Через деякий час, коли настала зима, ми з мамою влаштувалися на роботу на складах бараболі для війська. Ті склади були далеко за містом, де були ще якісь одна – дві будівлі, і туди треба було дуже довго йти пільною дорогою. Ішли ми досвіта, надворі було ще темно. Сніг був по коліна, тиснув страшний мороз, мело снігом. Зима в тому році була особливо холодна. Мама йшла перша, а я ступала по її слідах. Добре, коли ми не були перші, і вже були чийсь сліди.

Наше завдання було перебирати гори картоплі і відділяти перемерзлу від доброї, яку кляли у великі кошики. Пам'ятаю, що з нами

працювала чисельна українська родина з Житомира – властиво це було три споріднені родини. Пізніше одна з них опинилась у Пасейку, Н. Дж, і дочка Світлана (Марченко) була активною союзнякою.

Вранці, на сам Великдень (1945 р.), нас розбудили гарматні вибухи зі советських танків, які були десь недалеко міста. Словаки повиходили з хат, ділились вітками з радіо і навіть тішились, що вже скоро прийдуть совети і визволять їх з німецького ярма. А сотні українських втікачів від тих «визволителів» хотіли тікати якнайдалі. Стандартне питання до нас словаків було: “Чому ви тікаєте, та ж руси - то слов’яни, наші брати?”

Ми пов’язали міцно наші клунки і валізи, позичили в господині якийсь візочок і пішли на залізничний двірцець, де вже зібралось велике число втікачів таких, як ми. Німецькі вояки призначили нам кілька вагонів і ввечером, коли стемніло, поїзд рушив. Ми поїхали на захід – через Австрію до Баварії, Німеччина.

Тим поїздом ми їхали кілька тижнів, бо його то відчіпали, то причіпали до локомотиви, як німцям було потрібно. У нашому вагоні було три брати Снігуровичі, здається з Ярослава, з дружинами і малими дітьми. Був також адвокат Мельник з Чорткова з дружиною і дочкою Сонею, магістри Василь Гірний і Василь Дмитренко та бувший солтис з їхнього села десь на Ярославщині.

Коли тільки поїзд десь задержувався, чоловіки бігли до річки чи фонтани, щоб переполюкати пеленки. Одного разу, коли вони побігли вниз по шкарпі до річки, поїзд рушив і поїхав. Жінки були в розпачі, але за кільканадцять годин чоловіки іншим поїздом нас наздогнали. Десь при кінці квітня ми доїхали до зупинки в маленькому селі Кальтенек, Німеччина. Наших кілька вагонів відчепили і залишили на бічній торі та сказали, що далі нас не повезуть. Ми кілька днів ще жили у вагоні, та незадовго станцію і поблизький міст через ріку почали бомбити американські літаки, і ми розійшлися по селі та довколишніх господарствах шукати пристановища.

Ми з мамою і магістри з солтисом впросилися до одного “бавора” – господаря, який мав хату і стодолу та хліви на одному з

високих горбів. Він неохоче дозволив нам перебувати у величезній стодолі. Син німця був десь у війську, а на господарці працював в нього “остарбайтер” з України – Іван. Ми почувались не дуже добре, бо німці, то не словаки. Терпіли нас, бо бачили, що вже програють, та до кухні не допускали, не було ні де помитись, ні щось зварити. Але надворі було вже сонячно і тепло, і ми багато часу перебували, вигріваючись, на великих каменях берега ріки та любувались безліччю квітів на гірських полонинах. На других горбах у “баворів” перебували наші знайомі з вагону, в тому числі Соня і Надя, з якими я потоваришувала. Вони були трохи старші і дуже любили оповідати мені про свої дійсні, а може уявні, ромansi. Ми ходили на довгі прогулянки в гори, співали...

Одного дня почувись вибухи. Ми поставали під дахом стодолі і, як у фільмі, оглядали панораму, яка розкинулась перед нами – високі горби з господаркою на кожнім, луки, потоки і верболози, ліси і лісочки. Далеко біля якоїсь річки ми бачили гармати, з яких німецькі вояки стріляли вгору, бо що якийсь час низько пролітав над луками і навіть над нами аліантський літак, і тоді також появлялись поміж горами невеликі вибухи бомб. Через деякий час літак перестав з’являтися, а пізніше ми побачили німецьких вояків, які поодиначі, покинувши гармати і скинувши зі себе військові блузи, ішли гостинцем в сторону залізничної станції.

Наступного дня гостинцем вже їхали американські вояки. Багато шоферів і вояків були мурина, яких ми бачили вперше.

В селі створилась якась невелика військова база, потрібно було до кухні робітників, і наші магістри з Ярослава прилаштувались там на роботу, бо встигли вже підучити трохи англійську мову. З тої праці при військовій кухні вони приносили і частували нас з мамою різними смачними стравами. Особливо смакували нам персики в сиропі, яких ми в житті ніколи не їли і не бачили. І до сьогодні я їх дуже люблю.

Отак, можна сказати, я була справді очевидцем закінчення Другої світової війни.

*Олександра Юзенів,
членка 83-го Відділу СУА, Нью Йорк.*

**РОДИННЕ СВЯТО ВИШИВКИ
30-го ВІДДІЛУ СУА,
ЙОНКЕРС,
ОКРУГА НЬЮ ЙОРК**

Підписи фотографій на ст. 26

РЕПОРТЕР ЗАПИТУЄ: «ДЕ ЗАСТАЛА ВАС ВІСТКА ПРО КІНЕЦЬ ВІЙНИ?»

Зіна Левицька, членка 62-го відділу СУА, Глен Спей, Нью Йорк.

У 1942 році мене з рідного Києва забрали на роботу до Німеччини, де я працювала на фабриці, що виробляла солодоші та заморожувала фрукти. Згодом сюди переїхали мої батьки і сестра. Саме в цьому місті ми в травні 1945 року почули звістку про те, що війні прийшов кінець.

Звичайно, то була велика радість, але тут громом пролунала звістка, що біженців будуть примусово повертати в ССРСР. Стало страшно, люди боялись повертатись на Батьківщину, де знову запанував комуністичний режим.

В небі над Німеччиною кружляли американські та совіцькі літаки, скидали бомби, а нам приходилось переховуватись. Шукаючи притулку, ми втікали вглиб Німеччини. Долаючи немалі труднощі, добралися до Баварії, де було безпечніше, де діяли табори для таких, як ми. Спочатку батьки остерігалися йти до табору, бо звідти енкаведисти могли нас примусово вивезти назад, в ССРСР.

В той час я вивчила англійську і німецьку мови, а також навчилася друкувати на машинці, що згодом мені дуже пригодилося, коли ми все-таки перебралися в американську зону. Тут я почала працювати.

У 1951 році ми емігрували до США.

Сьогодні з сумом і великою тривогою переживаю вторгнення агресивної Росії в Україну, усвідомлюючи, яке то велике зло – московська імперія не тільки для України, але й для всього світу.

А також дякую своїм батькам, що в певний час зуміли нас вирвати з того московсько-комуністичного пекла.

Марія Гугель, членка 62-го Відділу СУА, Глен Спей, Нью Йорк.

Новина про капітуляцію Німеччини швидко облетіла всю Україну та мою рідну Вінничину, де я проживала. То була дуже важлива і довгожданна подія. Але великої радості люди не проявляли, бо навкруги було дуже багато горя і сліз через величезні людські втрати і розруху. Не було родини, яку б не зачепило те воєнне лихоліття. Листоноша продовжував носити «похоронки». Повсюди засмучені матері, молоді вдови, діти-сироти і

спустошена, понищена ворогами українська земля.

Жінки, фронтовики-каліки і всі, хто вижив, взялися за відбудову, а головне, треба було орати, сіяти, садити, адже, надворі – весна.

У 1944 році ми втратили батька-годувальника. Ото ж старші брат і сестра взялись допомагати мамі, яка за мізерні трудовні тяжко гарувала на колгоспному полі. Я ж у неповні десять літ залишалась головною господинею в хаті. Годувала птицю, кролів, поросю, поралася на городі.

По селу від хати до хати ходили тривожні чутки про арешти та заслання в Сибір «неблагонадійних» і членів родин так званих «ворогів народу».

Тривожний і нелегкий був то час...

Орися Саяк (з дому Головей), членка 62-го Відділу СУА, Глен Спей, Нью Йорк.

Мені було тоді 12 років. Новину про закінчення почули ми по радіо, перебуваючи в той час у Чехії з батьками і сестричкою Дарією. Слава Богу, то було вже далі на захід від Праги, в якій вже господарювали радянські війська.

Справжнє лице тих «визволителів» ми побачили у вересні 1939 року, коли вони вступили до нашого міста Самбора і з перших днів показали своє похабство, свавілля і жорстокість.

Всі раділи, що закінчилась та страшна війна, яка принесла мільйони жертв, в тому числі забрала і брата моєї мами.

При допомозі добрих людей наша родина дісталася до Німеччини, в Баварію, де ми поселились в таборах для біженців під опікою американців. Тут були створені гімназія, дитячі садки, професійні гуртки.

Радянський уряд наказово намагався повернути біженців назад в ССРСР. Люди знали, чим їм загрожує повернення на рідні землі, окуповані репресивною сталінською диктатурою, тому за всяку ціну намагалися уникнути московських репресій совєцького режиму. Були навіть непоодинокі випадки самогубства, часто люди викидалися з поїздів, що везли їх в ССРСР.

В січні 1947 року наша родина прибула до США.

Запитувала Святослава Гой-Стром.

Natalka Sonevytsky, UNWLA Branch 64, New York, NY.

When the war ended, I was in Bayreuth, known as the city of famous German composer Richard Wagner. My family (mother, father, my sister Larysa, and I) fled my home town Stanyslaviv (now Ivano-Frankivsk) through Slovakia and Austria—the last part of the journey (250 km) by foot. When we finally reached Bavaria and Bayreuth, the city was totally bombed out with lots and lots of refugees from Eastern Europe and American soldiers. Before the Ukrainian camp for displaced persons was formed there, some of us lived with German families temporarily. I remember that we lived with an elderly couple Herr und Frau Hoffman. The reason why I remember them well is because when I went to see my first opera (*Madam Butterfly*) Frau Hoffman pinned a fresh flower corsage on my dress. I don't remember the moment when I found out about the end of the war, most likely from my father who was in touch with other Ukrainians, probably from the radio news. Being eleven at the time, I was just glad that we had a roof over our heads, a bed to sleep in, and not the horrible conditions of our journey from home.

Oksana Bondaruk, L'viv, Ukraine.

In May of 1945, I was an eight-year old girl, but I vividly remember my parents' reactions to the news that the war had ended. My family had just moved to L'viv where my father got a job at the Pedagogical College. We were living in a small apartment in the college building and heard the news over the radio.

The news stirred mixed emotions in my family and in many families in Western Ukraine. There was joy, certainly, but also much fear and uncertainty about the future. The first Soviet occupation of Western Ukraine had already shown to most of us the ruthlessness of the Soviet regime, and in 1945 residents of L'viv had every reason to expect even greater cruelty from it—after L'viv had spent some time under the German occupation. That fear of possible persecution lingered on in our family for years after the war's end. Even though at such a young age I did not fully understand my parents' concerns, I could sense a profound change in the overall atmosphere in my family and the city in general.

(Interviewed by Olesia Wallo)

Наша обкладинка

Ніна С. Климовська студіювала мистецтво у Пенсильванській Академії Мистецтва у Філадельфії, 1958-63 рр.

Мисткиня виставляла свої картини на персональних виставках в різних місцевостях Америки. Неодноразово п.Климовська брала участь у збірних мистецьких виставках.

Її праці прикрашають приватні колекції в Нью Йорку, Філадельфії та у Великій Британії.

Our Cover Artist

Nina S. Klymowska studied Art at the Pennsylvania Academy of Art, 1958-1963.

The artist's works have been displayed in personal exhibitions in various parts of the United States. They were also a part of many group exhibitions.

Her works are found in private collections in New York, Philadelphia, and Great Britain.

СИЛА МОЛИТВИ МАТЕРІ

У травні, коли природа, пробуджена після зимового сну, свіжо буяє, додає нових сил, підносить настрій, звеселяє серця, коли український народ щоденними молебнами вшановує Божу Матір, котру вважає своєю небесною покровителькою, маємо чудове свято – День Матері, нашої земної життєдательки і покровительки.

Краще, на мою думку, говорити не про День Матері, а про Свято Матері і святкувати його не лише одного дня, а, приміром, так як величаємо впродовж цілого місяця Матір Божу, триваліше заглиблюватися у роздуми про суть і роль матері земної.

У світі вже немало сказано про материнську любов, чимало прикладів всеперемагаючої сили любові матері бачено, безліч прекрасних легенд складено про це високе почуття.

Я ж хочу розповісти про силу й значення материнської молитви, яка синтезує в собі два найсвітліші почуття – любов до Бога і любов до своїх дітей.

Не раз вже довелося чути про справжні чуда, зумовлені молитвами матерів. Не одного гаряча молитва матері порятувала у скрутній ситуації, принесла зцілення від хвороби.

Особливо сила материнської молитви проявлялась в часи жорстоких репресій з боку безбожної комуністичної системи, коли багато людей опинялися у, здавалось би, зовсім непридатних для життя обставинах, зумовлених різними депортаціями, засланнями, ув'язненнями... Траплялися випадки, коли в нестерпних умовах вдавалось уникнути смерті лише завдяки молитві матері та свяченій воді. До речі, це було досить типовим явищем, що в час вивозу людей з рідних домівок, коли були лічені хвилини на збирання, матері в першу чергу брали в дорогу свячену воду і молитовник. Часто на виселенні молитва і свячена вода були єдиними ліками при важких хворобах. І багатьох вони порятували!

Та найбільше значення материнської молитви полягає в тому, що сила її не обмежена ні часом, ні простором. Щира молитва матері здатна визначати духовність і долю цілих родів далеко вперед.

Хочу проілюструвати це на конкретному прикладі роду Лисків. Селянського роду, який завдяки надзвичайній побожності матері і її постійним молитвам став видатним священним родом.

У селі Лапаївка біля Камінки Струмилової (тепер – с. Прибужани Кам'яно-Бузького р-ну) проживала скромна селянська родина Василя Лиска (1850-1916) та його дружини Антоніни (1846-1898). Це була звичайна побожна родина, яких було багато. Та одним вирізнялася мати цієї родини – своєю надзвичайною побожністю.

Антоніна, попри нелегку селянську працю та обов'язки, які накладало велике господарство і багатодітна родина, любила читати та заохочувала дітей до книжки і

науки. Сама ж найохочіше бралася за молитовник або псалтир. Цим виділялася з-поміж інших, теж належно релігійних односельців.

Тут хочу підкреслити, що в Галичині вже в XIX столітті багато селян, в тому числі жінки, були письменними, всупереч советським твердженням про неписьменність і некультурність галичан, яким советська влада нібито "принесла культуру".

Любов до молитви, зразкове побожне життя цієї селянки благодатно, яскраво й переконливо відбилося на долях її дітей та внуків.

Сім'я Лисків жила у любові та гармонії. Всі відчували і визнавали, що їхнє щасливе життя пов'язане з материнськими молитвами. Господь нагородив цю звичайну, але таку побожну селянську родину тим, що в ній з'явилася ціла плеяда достойних священиків. З цієї селянської родини вийшло семеро священиків!

Антоніна народила десятеро дітей. Померла при народженні десятої дитини, яка теж не вижила. Та пам'ять про неї і її дітей не вмирає...

Старший син Василя й Антоніни – Неоніль Лиско, 1877 р.н. – будучи учнем п'ятого класу львівської гімназії, так захопився реколекціями, які давав для гімназистів о. Сотер Ортинський, що, не закінчуючи гімназії, вступив на новіціят Отців Василіян. Неонілем заопікувався тодішній ігумен Львівського монастиря о. Андрей Шептицький (потім вони все життя зберігали дуже приятні стосунки).

Отримавши ґрунтовні знання зі схоластики та філософії у Добромилі, а з теології у Римі, Неоніль був висвячений у 1902 році як о.Микола, Чину Святого Василя Великого. Отець Микола Лиско прожив довге і достойне життя, виконуючи обов'язки магістра та ігумена в різних монастирях Галичини та Бразилії.

Митрополит Андрей Шептицький, знаючи його великі здібності, доручив отцю Миколі створити перший новіціят у новій бразилійській віце-провінції. І велику частину свого довгого життя о. Микола працював у Бразилії для потреб численної української діаспори. Отець Микола Лиско був не лише духівником монахів, які радо користали з його мудрих і побожних повчань, а й активним громадським діячем для українців, був для них незаперечним авторитетом.

Помер о. Микола Лиско 1971 року в Бразилії. Похований у василіянській секції цвинтаря на Іваї.

Про достойне життя цього священника та його великий вплив на українців в Бразилії часто згадував у Львові його вихованець, світлої пам'яті о.Василь Зінько.

Видатною постаттю в родині Лисків був і другий син Василя та Антоніни – о. Володимир Лиско (1882-1964).

У своїх споминах, написаних на схилі літ, отець зазначав: "День мого рожества був замітний своїм торжеством і дивний мав вплив на ціле моє життя".

Справді, цей день був особливо урочистим, бо 21 вересня 1882 року, у свято Різдва Пресвятої Богородиці, кардинал Сильвестр Сембратович посвячував новозбудований храм у Камінці Струмиловій. На цьому торжестві була і мати майбутнього священника Антоніна Лиско, яка вранці приступила до Сповіді і св.Причастя, а пополудні привела на світ сина Володимира.

Будучи чотирирічною дитиною, він одного разу викликав неабиякий подив дорослих, коли заявив, що буде священником. Тоді лише мати була схильна вбачати в словах сільського хлоп'яти Боже Провидіння. Та на

Любов до молитви, зразкове побожне життя цієї селянки благодатно, яскраво й переконливо відбилося на долях її дітей та внуків.

подальшому його житті не раз проглядалася якась дивна запрограмованість. Це не раз стверджував сам о. Лиско, а людей з його оточення найбільше вразило те, що хоронили отця саме в день його уродин, у свято Різдва Пресвятої Богородиці – 21 вересня 1964 року. Це мимохіть наштовхувало на роздуми... І в роздумах про логіку розвитку подій, пов'язаних із життям о.Володимира, згадувалася постать його матері, бо саме на неї зійшла Божа Благодать започаткувати священничу династію.

Володимир Лиско змалку виявив нестримний потяг до знань і мав виняткові здібності. З

відмінними оцінками закінчив п'яту львівську гімназію, вступив на теологічний факультет Львівського університету. Згодом його, як кращого студента, Митрополит Шептицький направляє на вищі теологічні студії до Інсбруку, де він робить докторат. У 1909 році Володимир одружується з Іванною Цегельською, дочкою о.шамбеляна Михайла Цегельського. Вона стала надійною помічницею і порадицею у його подвижницькій праці. Висвятившись у 1910 році, о.Володимир самовіддано, з іскрою Божою в серці, душпастирює в Олеську біля Бродів (1910-1913), у Городку (1913-1921) і в містечку Сасів Золочівського району. Від 1936 року був деканом Золочівським.

Завжди і всюди о.Володимир Лиско пильно дбав не тільки про душі, але й про добробут та освіту українців. Вільний від душпастирської праці час теж присвячував своїм співвітчизникам. Читав по селах лекції, організовував читальні, засновував і керував господарськими товариствами ("Сільський господар", "Овочева шкілька", "Українська торгівля"), домагався відкриття українських шкіл і побудови нових громадських приміщень. А ночами о. Володимир подовгу засиджувався над своїми теологічними працями, які виходили окремими брошурами, а також їх друкували в церковних часописах. Неодноразово дописував і до народних часописів, бо надавав великої ваги формуванню суспільно-громадської думки.

За свою діяльність о.Володимир Лиско всіляко переслідувався польською владою, двічі був арештований, за участь у проголошенні в Городку Самостійної України в 1918 році сім місяців відбув у таборі Домб'є, звідки чудом

врятувався. Та найтяжча хресна дорога випала отцеві за советської влади, коли він відмовився перейти на російське "православ'є" і застерігав від того підлеглих священників. Два рази його арештовували, двічі перебув жорстокі слідства. Сім років відбув у таборах Мордовії. Повернувся в 1955 році зі знищеним здоров'ям, німецький тілом, але сильний духом. Прожив ще 9 літ. Був підпільним священником; у своєму домі в Городку сидючи відправляв Служби Божі, бо був прикованим хворобою до крісла, люди приходили на відправи, до сповіді, колишні парафіяни приїздили брати шлюби. Помер у 1964 році, похований у Винниках.

Дочка Антоніни Лиско Теофіля вийшла заміж за о. Йосифа Осташевського, ревного й високоосвіченого священника, автора численних теологічних праць, близького приятеля отця-ректора Йосифа Сліпого і всієї його родини. Будучи деканом Винниківським, о. Осташевський у час нищення Української Греко-Католицької Церкви відмовився перейти під юрисдикцію Російської Православної Церкви і загинув у Харківській тюрмі.

Серед внуків Антоніни Лиско бачимо вже більшу кількість священників.

Перший внук, син найстаршої дочки Марії, став священником. Він – о. Михайл Ренькас – душпастирював у Польщі. Сини дочки Юлії теж стали священниками. Це – о.Іван Дацишин, ЧСВВ, о.Михайло Дацишин, ЧСВВ і одружений священник о.Василь Дацишин. Чи ці покликання не є відповіддю Всевишнього на молитви Антоніни Лиско?

"Нива". Він був автором чудової поеми про

Особливо трагічно склалась доля внука, сина о. Володимира – о.Романа Лиска (1914-1949), пароха с. Белзець Олеського району. Всебічно обдарований, він блискуче закінчив Богословську Академію у Львові. Його реферати на теологічні теми публікували в церковно-суспільному часописі

Матір Божу. На душпастирській ниві особливо ревно працював з молоддю: заснував Братства і Марійські Дружини, організував великий хор і сам керував ним, тощо. Відмовившись перейти на православ'я, о. Роман не мав змоги легально душпастирювати, але не зрікся священничих обов'язків. Переїхав до м. Городка, ходив з Божим Словом та Святими Тайнами до всіх потребуючих, нелегально відправляв у рідному обряді в селах Дроздовичі та Братковичі. Та незабаром був заарештований і закатований нелюдами в тюрмі на Лонцького. Загинув у віці 35 років, залишивши сиротами трьох дітей.

У 2001 році в ході візиту в Україну Папи Івана Павла II о.Роман Лиско був проголошений Блаженным священномучеником. Є наймолодшим із беатифікованих українських мучеників.

Інші внуки Антоніни Лиско хоч не стали священниками та були достойними людьми й щирими українськими патріотами, деякі загинули у національно-визвольній боротьбі, інші були активними громадськими діячами, зокрема ті, що жили у діаспорі.

На цьому прикладі родини Лисків добре видно благодатний вплив побожності і молитви матері на формування майбутніх поколінь. Можна лише уявити, як би могли розростися священничі династії, започатковані Лискама, якби цьому не перешкодила аморальна державна система войовничого атеїзму та різкого антиукраїнства.

Дякувати Богові, що пануванню того зла прийшов кінець і з'явилася реальна надія на зародження міцних християнських родин, які б стали надійною підвалиною справедливої християнської держави. Пам'ятаймо, що найважливішим чинником, який визначає як долі, так і вартість родин, є дотримання заповідей Божих та щира молитва. І особливо – молитва матерів.

Тож з нагоди Свята Матері хочеться побажати всім матерям здатності до щирої вдумливої молитви, яка забезпечить щасливе життя роду!

*Віра Галицька,
м. Львів.*

Від редакції. Вище подану статтю прислала нам Лідія Купчик – внучка отця-декана Володимира Лиска. Вона є постійним дописувачем до нашого журналу. З надзвичайно цікавих і актуальних дослідницько-літературних матеріалів п. Купчик переконує, що, як і її прабабуся Антоніна Лиско, як і її мати – Володимира, з дому Лиско, пані Ліда також відзначається глибокою побожністю, відчуває потребу служіння людям. Вона – журналіст, публіцист і громадська діячка. Очолує Львівську міську організацію Всеукраїнської Ліги Українських Жінок. Видала 14 книг, присвячених славним постатям України.

В ІМ'Я МАЙБУТНЬОГО УКРАЇНИ

Сьогодні, коли читаємо статті про Україну, знаходимо в них, на жаль, багато негативних, а то й трагічних інформацій. Мені, однак, випало щастя писати оце про одне дуже позитивне явище, про захід, що здійснюється рік-річно, з думкою про молоде покоління, в західно-українському місті Сокалі.

Цієї весни виповнюється десять років з того часу, коли група виховників сокальських шкіл заснувала благодійний фонд «Майбутнє України. Сокальщина». Про матеріальну базу фонду дбають меценати з-поміж діаспорних українців. Фонд цей допомагає випускникам шкіл Сокальщини, які якимось покривджені долею: чи то сироти, пів-сироти, інваліди, або просто діти з убогих родин. Коли вони кінчають середню школу, наступним кроком є вибір професії.

Члени благодійного фонду проводять з випускниками зайняття-гутірки про професійні можливості, щоб допомогти їм вибрати правильний фах, а тоді переводять конкурс, який складається з двох частин, письмової та усної. Спершу конкурсант пише твір на тему: «Ким я хочу бути? Як я цього досягну?». Твір повинен бути написаний правдиво й щиро. Згодом відбувається усний іспит, під час якого кожен конкурсант має нагоду розповісти про свій вибір професії, а також висловити свої думки – погляди на життя.

В останньому конкурсі, проведеному навесні 2014 року, взяли участь 64 конкурсант. Імпреду роздачі нагород тепло, по-материнськи вела член благодійного фонду Ірина Калитовська, а нагороди роздавав президент фонду Юрій Лукомський. Гран-прі присуджено Роксолянці Анастазії Дмитрук та Ірині Кінах, які отримали премії по 1,700 грн. Перше місце і премію в сумі 1,600 грн. Присуджено 19-ом випускникам. Друге місце посіло 15 учнів (1,400 грн.) і третє-17 учнів (1,000 грн.). Одинадцятьох дітей за участь у конкурсі отримали по 300 грн. На кінець імпрези зробили спільну світлину. Маю копію її перед собою: прекрасний гурт молоді з веселими обличчями.

Зліва: Ірина Мандрик – скарбник фонду, Оксана Дроник – конкурсант, яка мріє стати реабілітологом і навчається в Польщі за цим фахом, Юліян Лукомський – голова благодійного фонду, Галина Набережна – конкурсант, мріє стати юристом і вчиться на юридичному факультеті.

Окремо відбувається конкурс для дітей – інвалідів, з яких деякі прикуті до ліжка. Ті діти пишуть твір на тему: «Життя, яким воно є?» Минулого року 58 дітей – інвалідів прийняли участь в цьому конкурсі; вони отримали нагороди по 1000 та по 786 гривень.

Як бачимо, йдеться тут справді про благодійну й корисну акцію, що спрацьовує для майбутнього України. Треба її скріпити фінансово, тим більше, що члени благодійного фонду планують цього року перевести конкурс також і для тих учнів, що закінчують десятий клас. Для цього потрібно більше закордонних спонсорів. Поки-що благодійний фонд підтримують різні українські організації в Канаді, Австралії та Англії, а також ряд окремих осіб у тих країнах. У США до фонду долучилася Головна Управа СУА, а також 29-ий Відділ СУА у Чикаго. Координатором фонду у США є Дарія Ярошевич, членка 29-го Відділу (тел. 630 852-1241).

Від імені виховників й дітей Сокальщини щиро запрошуємо й заохочуємо відділи СУА приєднуватися до цього благодійного фонду.

*Оксана Роздольська,
референт суспільної опіки
29-го Відділу СУА, Чикаго.*

Sharing

NEWS & VIEWS...

Marianna Zajac, UNWLA President

As we continue to mark the 90th anniversary of our organization, let us consider the concept of “legacy.” During May, a time of year when spring abounds but also when our mothers are fondly remembered on Mother’s Day, we have an opportunity to identify with them on a deeper level through the UNWLA. This is because the rich history of our organization preserves the wisdom of our mothers and grandmothers—the women who have gone before us paving the way for our work today.

What is “legacy”? Dr. Susan Bosak, Chair of the Legacy Project, states that legacy is “learning from the past, living in the present, and building for the future” (www.legacyproject.org). Her analogy of a young tree planting aptly illustrates “legacy.” She asks where it is best to plant a young tree—in a clearing in a field of mature trees or in a wide-open field? She continues that “ecologists tell us that a young tree grows better when it is planted in an area with older trees. The reason, it seems, is that the roots of the young tree are able to follow the pathways created by former trees and implant themselves more deeply. (...) In this way, stronger trees share resources with weaker ones so that the whole forest becomes healthier.” This comparison demonstrates what legacy is: it is an interconnection across time—“with a need for those who have come before us and a responsibility to those come after us.”

So, what is OUR responsibility to those who will come after us? What will our legacy be? If we think about it, there are many levels and forms of a legacy: our family (children and grandchildren), our professional lives and accomplishments, and finally our community contributions. To be “successful” in any of these, we need to think about our life goals, what we would like to accomplish, and whether these plans reflect what we, as human beings, value most. In other words,

we should think about what is called a “life map.” The first two—family and professional lives—do not always offer us a choice as we must raise our family as best we can as our first priority and then provide for that family through our profession. Any contributions to our community become a personal choice. Contributing to our Ukrainian-American community is a personal choice. One should never think that one woman cannot make a difference in the destiny of our diaspora or our society in general. We cannot let the “Moya khata z krayu” (my house is on the boundary) viewpoint be our “life plan.” The rewards of legacy building in our communities are meaningful and plentiful. We must always remember that our input and efforts as such create our legacy.

Perhaps I chose this topic because I have attended several funerals in the recent past and became very aware of what family, friends, and colleagues remembered and shared about the deceased. The most recent one was after the passing of Iryna Zielyk, an accomplished artist and member of the Ukrainian community in a small town upstate New York. Ms. Zielyk left a legacy—to family: her niece remembered her sharing her artistic eye and encouraging the niece to view nature more perceptively, and this encouragement influenced the niece’s professional life; to friends: her elegant and generous nature warmed her friends’ lives whenever they came together; professionally: she left a collection of beautiful, expressive paintings to be admired by future generations; through community contributions: she was a longtime member of Branch 64 of the UNWLA, a branch which shared its artistic and literary talents with the NYC community for years; and lastly, knowing she was ill, Ms. Zielyk made sizeable contributions to her church and to the UNWLA Social Welfare Fund—to help both her community in the US and her fellow Ukrainians in her beloved fatherland. Ms. Zielyk had a “life map”; her “khata” was not “z krayu”! In my opinion, her life demonstrates that she chose the kind of life that she wanted to live, had a vision of the kind of world that she would ideally want to live in, valued human relationships, and believed in helping develop her community. What an inspiring example of a life well lived! What is our “life plan”? What will our “legacy” be?

*Warm wishes of health and happiness on the occasion of Mother’s Day
to all mothers, grandmothers, and great-grandmothers
among the UNWLA membership!
May your children and grandchildren always bring you feelings of pride and joy!*

AN AWARD FOR EXTRAORDINARY SERVICE TO THE COMMUNITY

Interview with Natalia Sonevytsky

by Olesia Wallo

On March 28, 2015, co-founder and president of the Music & Arts Center of Greene County (NY) and longtime member of UNWLA Branch 64, Natalia Sonevytsky, received a Distinguished Service Award from the Greene County Council on the Arts during the Council's Annual Beaux Arts Ball. The award was a token of gratitude for many years of extraordinary effort by Mrs. Sonevytsky and her late husband in bringing the best of Ukrainian classical music, as well as workshops in Ukrainian arts, to their community. I had the honor and the pleasure of speaking with pani Natalia about her work and its recent well-deserved recognition.

Pani Nataliu, how did the idea to found the Music & Arts Center of Greene County originate?

To found a classical music festival was my husband's dream and idea. He was a professional musician—composer, musicologist, conductor, and pianist. We had a cottage in the Hunter area in the Catskills. Hunter was a well-known Ukrainian arts colony from the 1950s through the 1980s. Many Ukrainian painters (Mykhailo Moroz, Edward Kozak, Liudmyla Morozova, Myron Levytskyi, Slavko Vyzhnytskyi, Bohdan Tytla, and many others) either lived nearby, or spent their entire summers there; there were also poets and writers such as Mykola Ponedilok, Iker Kernytskyi, Yuri Tarnavskyi, and other creative people. In other words, it was a very stimulating center for Ukrainian intelligentsia. Passionately loving classical music, Ihor wanted to create a venue for professional world-class, mostly Ukrainian performers. In Ukrainian, the center is *Центр Української Культури в Гантері*.

The Center has been serving the community of Greene County for 32 years. There must have been numerous challenges and hurdles along the way. What motivated you and your husband to keep it going?

In the beginning, it was really hard. Our most ardent supporters had doubts that we would last for a long time. I remember that at first we were happy to get twenty-five people for a concert. We had problems housing our performers. And of course, there was always a question of money. To run a small non-profit classical music organization is not easy. We solicited members and received a couple of small grants. After a cou-

Natalia Sonevytsky holds the Distinguished Service Award from the Greene County Council on the Arts.

ple of years we became known on the mountaintop. A reviewer in the Woodstock Times called us “Little Tanglewood.” It was a huge compliment for us. Today we depend on the grant from Greene County Council on the Arts, the generous donation from the Federal N.Y. Credit Union “Samopomich,” and contributions from our loyal, supportive members. There was never a moment of doubt in my husband's and my mind that we would continue doing it as long as we could. We saw how the Center's reputation for world-class concerts grew, and for us, and still today for me—it is a labor of love.

Which of the Center's programs or projects are you most proud of?

I am very proud of both the concerts and the courses in Ukrainian folk arts, mostly for children. The list of luminaries who performed at Grazhda reads like “Who is Who in Classical Music”: Paul Plishka, Eugene Fodor, Lydia Artymiv, Myroslav Skoryk, Maria Stefiuk, Stefania Dovhan, Oleh Krysa, Aleksander Slobodyanik, Mykola Suk, William Wilderman, the Leontovych String Quartet, and many others. The current artistic director and advisor—brilliant pianist Volodymyr Vynnytsky and equally talented cellist Natalia Khoma—make sure that the highest standards remain as the most important criterion for Grazhda performances. I am also very proud of the unwritten law that Ihor instituted—performers must

include works of Ukrainian composers in their programs; thus, our many American friends are exposed to Ukrainian classical music. Another important contribution of the Center is commissioning of compositions from Ukrainian composers—so far, Evhen Stankovych, Myroslav Skoryk, Aleksander Kozarenko, Bohdanna Filtz, and Bohdanna Frolak have written compositions which had their world premieres at Grazhda.

To preserve Ukrainian cultural identity and traditions was of prime importance for Ihor and me. Every year, we organize five courses in Ukrainian folk arts—embroidery, *pysanky* making, bead-stringing (*gerdany*), and this year Petrykivskiy art form. In addition, we have a very popular two-week course in Ukrainian folk singing for children. Parents bring their children for this course not only from the neighboring states but from as far as North Carolina and Washington. Literally hundreds of Ukrainian children have received their certificates from this singing course.

At the last Annual Beaux Arts Ball, held by the Greene County Council on the Arts

LITTLE-KNOWN WRITER LYUBOV YANOVSKA

Born in the Russian-controlled Chernihiv region to a family of a Russian father and a Ukrainian mother, Lyubov Yanovska (1861-1933) made a debut on the literary scene with stories in Russian. It was only after her marriage to a patriotic Ukrainian intellectual that Yanovska re-discovered Ukrainian language and culture, and began to write in Ukrainian. Yanovska's literary legacy includes about one hundred works of prose and drama, many of them never published during the writer's life. Busy taking care of her ailing husband and engaged in community work for the benefit of Ukrainian peasants, especially women and children, Yanovska had little time or energy left to actively build her writing career. In her own words, she "wrote because she could not do otherwise," but publishing her works was not a priority. Much of Yanovska's writing deals with serious topics: for example, many of her stories portray the awful conditions of Ukrainian peasant life in the Russian Empire, which Yanovska observed on a daily basis. The story featured here, however, is markedly different: it is one of the writer's more light-hearted, humorous works that is based on a fantastic premise. As we follow Yanovska's delightful flights of fancy in this piece, we are given a rare opportunity to look at ourselves with a stranger's gaze and laugh at some of the sillier aspects of our lives. -- Olesia Wallo

(GCCA), you were presented with the Distinguished Service Award from the GCCA. What has this honor meant to you?

Obviously, I was very honored to receive it. But, it was also a recognition of the Center's extraordinary work. I shared it with the artistic director, advisor, and the six amazing, persevering, dedicated women on the Board—Lydia Piasecka, Zirka Voronka, Sophia Hewryk, Tania Keis, Melasia Serbay, and Adia Leshko. I dedicated this award to my husband Ihor who founded the Center and for the first 25 years nurtured it with passion and love.

Was this year's Beaux Arts Ball a success?

It was fantastic—elegant (many gentlemen in tails and tuxedos, and women in gorgeous ball gowns) and well organized. There was an appropriate short program, delicious food, and live music. Everything was just great! About 250 people attended, with two full tables of "Ukies," and the entire event was a marvelous PR campaign for Grazhda Concerts.

FROM EARTH TO ORION

An Easter Story (1911)

“Passport! Visa!”

The pale ray of light grew still paler—it had not expected this at all. It had fled from the earth to distant Orion to enjoy some freedom, but here, too, it heard the same words: “Passport! Visa!”

The cunning secret observer was not accustomed to giving up without a fight.

“I’m a messenger from Earth,” it said haughtily to the guard. On Orion, the inhabitants do not yet know how to lie, and so the guard believed the ray of light; he spun a small wheel, and the news immediately resounded through the constellation: “A messenger from Earth has arrived.”

And, in a moment, thousands of tall, slender, bright-eyed beings in pink shirts surrounded the liar, and thousands of slim white hands extended bouquets of lilies to the dear guest.

Beautiful Queen Hede stood on a rose-bush and passed the foreigner a chalice of mead.

Oh! The mead was more nutritious than the sighs of those who are in love, and, after drinking it, the ray of light was instantly emboldened.

“I’m a messenger from Earth,” it said. “I’m a messenger from Earth, and I’ve come to invite all of you for a visit. Come to visit us. Earth is celebrating a holiday.”

“It’s our springtime, and it’s like paradise. The cold snow is gone, and the ground is steaming. The ice on the rivers has melted, and fish are splashing about in the water. All the yards are filled with the cacophonous cries of geese, ducks, and turkeys. The calves and lambs are gambolling. Songs reverberate in the air. Everything is caught up in the throes of love, in a great, powerful thirst for life.”

The Orionites did not know any of the creatures whose virtues the ray of light was extolling, but its concluding words touched a responsive chord in their hearts.

“Oh, it’s wonderful there!”

“And what do people do?” asked the beautiful queen, enraptured by the stirring words.

“They love each other,” the ray of light responded impudently, with a sly wink.

“They love each other? And that is all?” the beautiful queen asked slowly, in a saddened tone.

“Oh, no! That’s not all... Of course, that’s not all,” the wonderful psychologist caught on immediately. “That wouldn’t be possible. There’s more to life than being in love. They love each other only some of the time, on holidays...”

“And on ordinary days?” the queen inquired.

“And on ordinary days...” the braggart stopped short for a moment. But then, recalling a certain conversation on which he had eavesdropped, he continued: “They fight for the truth.”

“They fight for the truth?” the queen repeated, her blue eyes widening and gleaming like translucent jewels. “But is it possible for truth to have enemies?”

“Of course! Do you suppose, oh beautiful queen, that the most exquisite terrestrial pearl comes easily to people? Oh, no! It comes only with heavy sacrifices, painful struggles. We fight... We fight constantly... Christ himself came to us and gave us his commandments of truth and love; He gave us His holy banner and requested that truth prevail. But since that time, His followers have fought incessantly. His banner is pierced with bullets, covered with dust, and soaked with tears.”

“Send a correspondent!” the agitated beautiful queen cried out.

And, in a flash, the beautiful Abeve—the pride and glory of Orion—obediently picked up his briefcase.

A moment later, his first report flew back: “I’m on Earth, staying at a hotel. It’s neither cold, nor warm here. The planet is rich in animal life. In the square, about six hundred feet from my window, there are one hundred and twenty-two carts, with all sorts of fowl and animals. There are some fine specimens here, but they all belong to a vicious, dangerous breed and, for this reason, they are tied up securely, or kept in cages. People take them away one at a time and cart them home, where they tame them.”

“Anatomy is greatly respected on Earth. There is a vast amount of material here for anatomical dissections—mostly the heads of huge animals, their feet, livers, and intestines. Surgeons, clad in white aprons, willingly give them away—usually to women. The bloody material is thrown into baskets, taken home, and dissected there.”

“I haven't witnessed a battle yet, but I have seen its victims and those exhausted by the struggle—some of them wallow under fences, while others lie drenched in dirty water in the middle of the street...”

In a short while, a second report flew in: “There is some kind of danger—faces are anxious. The city will definitely be under siege. Huge amounts of bread, hats, boots, ties, and bottles of alcohol are being procured and stored.”

In another little while, there was a third report: “It's clear—they're preparing for battle. Knives are being sharpened, and young ladies are concealing stilettos in their hair.”

And then, there was a fourth report: “The level of activity is increasing. People are walking about in alarm. I would say that the Christians are fearing a catastrophe, but it is not appropriate to use the word 'catastrophe' with respect to knights, fighters for an ideal...”

The fifth report: “The enemy must be close by; the Christians, sweaty, agitated, and upset, are running around threateningly. They're shoving one another and continually running to and fro, some barefoot, and some in boots. They have huge parcels under their arms—these must contain their weapons. There's a great outcry and much cursing—it must be against the enemy. Children are crying—it may be that they are the victims. Animals are bawling.”

The sixth report: “The activity increases hourly. I don't see the enemy, but the Christians must see them, because their eyes are fierce, their nerves are taut. The most demonstrative among them are clenching their fists and preparing to do battle. They are hurriedly learning how to box—I saw two respectable women conducting such a lesson, and hundreds of pupils looked on without taking their eyes off them...”

The seventh report: “The enemy must be on its way—there's an evil odor in the air, and the level of activity is increasing, intensifying...”

The eighth report: “There's the smell of sizzling blood. It's night. I can't see anything, but I can hear people racing about, horses galloping, and there is so much activity and such determination, that the final battle must be at hand.”

The ninth report flew in at dawn. “The struggle has ended—the Christians were victorious. The last battle took place in their homes. All the enemies of Christ's ideals—various fowl and four-legged animals—have been slain. Most of them are small, but their numbers are countless. There are several of them for every family of Christ's followers, and it goes without saying that the struggle was difficult. Now, all the foes have been slaughtered, killed, and, like trophies of a glorious victory, they lie preserved and adorned with flowers in Christians' parlors.”

“Such a magnificent victory over the foes of truth immediately altered the general mood of the Knights of the Holy Truth, whose conviction that they have done their great Christian duty is reflected in all the minutiae of their lives.”

“Candles and lamps are lit everywhere, and bells ring without ceasing.”

“Throngs of Christians, dressed in holiday attire and with cheerful songs on their lips, walk about and greet each other with kisses, exclaiming: ‘Christ is risen!’”

*English translation by Roma Franko;
edited by Sonia Morris*

Reprinted with permission from *In the Dark of the Night: Selected Prose Fiction by Dniprova Chayka and Lyubov Yanovska*. (Women's Voices in Ukrainian Literature, Vol. II). Saskatoon, SK, Canada: Language Lanterns Publications, 1998. Pp. 442-5.

До уваги авторів і дописувачів!

Просимо надсилати статті, питання та пропозиції українською, або англійською мовою електронною поштою на адресу, яка надрукована на другій сторінці обкладинки журналу “Наше Життя”:

unwlaourlife@gmail.com

Ukrainian National Women's League of America, Inc.
Стипендійна Акція Союзу Українок Америки

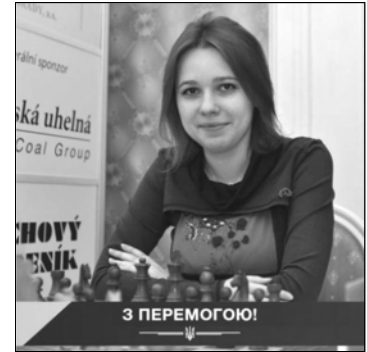
До нас пишуть.... з України:

Вітання зі Львова!

...Окремо особливого вітання заслуговує Стипендійне бюро СУА. Це велика родина особливого значення для українських дітей, що є під Вашою опікою. Багато колишніх стипендіатів СУА є науковцями, викладачами в університеті, мають працю.

Тішимося великим досягненням Марії Музичук, яка мала підтримку від Стипендійної Акції СУА, особисто від п. Марії Безушко. Марія Музичук і її сестра Анна прославляють Українську шахову школу на увесь світ. Дай Боже Марії утримати шахову корону у двобої з китаянкою через півроку.

Велика подяка пані Марії Безушко і панству Мелешко (Таїссі та Матвію), адже це їх частка успіху Музичуків. Пані Марія Полянська знайшла вдалого поєднання спонсорів і вдячних аплікантів. Слава Стипендійному бюро в особі пань: Марії Полянської, Орисі Яцусь, Люби Більовицук, Анни Кравчук. Так тримати прапор благодійної праці СУА!

Марія Музичук

Ірина Кравчук, Львів, Україна 2015 р.

Радіємо успіхами колишніх стипендіаток СУА. Щастя Вам Боже на міжнародній арені шахісток.

Ми безмежно вдячні опікунці пані Марії Безушко за спонсорування Марії Музичук понад 10 років – до закінчення середньої школи та спортивного факультету в ЛДУФК.

Анна Музичук втішалася своїми добродіями до завершення магістратури у Львівському державному університеті фізичної культури. Немаємо слів подяки подружжю Мелешкам за її спонсорування.

Гратулюємо та дякуємо спонсорам-добродіям за підтримку Стипендійної Акції СУА!

Марія Полянська, референтка стипендій СУА

До нас пишуть спонсори:

Шановна пані Полянська!

Висилаю Вам листа від мого стипендіата Володимира... Він дуже сумлінно по кілька разів на рік пише до мене. Бажаю всього доброго.

З повагою, Христина Принада.

**Запрошуємо загостити до нас за домовленням телефоном 732-441-9530.
Будь ласка, залишіть записку, або е-поштою: email: nazustrich@verizon.net**

В ПАМ'ЯТЬ

В пам'ять моєї найдорожчої Тети, бл. п. **д-р Галини Подюк-Клюфас**, пересилаю чек на суму 330 дол. – на стипендію студентці медицини у Львові (через 83-ий Відділ СУА).

д-р Тетяна Доберчак.

З РІЗНИХ НАГОД

З нагоди Дня народження моїх рідних: мужа Богдана Полянського та сестри Анни Кравчук передаю 110 дол. (через 98-ий Відділ СУА) на покриття стипендії осиротілій дитині в Україні. Богданові та Ані бажаю Многих Літ!

Марія Полянська.

Вітаємо Богдана Полянського з Днем народження та бажаємо добра, здоров'я та Многая Літа! Пересилаємо 100 дол. – на потреби Стипендійної Акції СУА (через 98-ий Відділ СУА).

Бернард, Анна та Мирон Кравчуки.

В день уродин Одарки Полянської Стокерт пересилаємо наші щирі побажання усього найкращого та Многих літ! З цієї нагоди жертвуємо по 50 дол. (через 98-ий Відділ СУА).

Бернард, Анна та Мирон Кравчуки.

ПОДЯКА

It is with gratitude that we thank members of UNWLA Branch 98 for their understanding and for volunteering their free time to the UNWLA Scholarship Program's needs.

We also thank you for the wonderful gifts commemorating our 50th anniversary of belonging to the Ukrainian National Women's League of America, Inc. God Bless You!

Anna Krawczuk and Maria Polanskyj,
Members of UNWLA Branch 98.

ПОЖЕРТВИ У БЕРЕЗНІ 2015 р.

660 дол. – Irene Koczerzuk Harris (Charitable Gift),
56-ий Відділ СУА (56);

500 дол. – 118-ий Відділ СУА;

460 дол. – 106-ий Відділ СУА;

400 дол. – Марія Одежинська (38);

по 330 дол. – Nathan & Andrea Figley (98); Dr. Luba M Zuk Levy, Ірена О. Новосівська (90);

300 дол. – Ukrainian National Home Foundation,
Passaic, NJ;

по 220 дол. – Остап і Галина Якубовичі (98), Alex & Irene Khowaylo (62), Dr & Mrs Ihor A & Zenvonia Kunasz, Оксана Луків (73), Patricia Bodnar McGarrigle, Marion D Serna (56), Ilona Sochynsky (113), 78-ий Відділ СУА;

200 дол. – Michael J Jankovic;

125 дол. – Elizabeth Iwaniw Jones;

по 110 дол. – Діонізія Брочинська (108), Ігор і Ксеня Гапії (86), Walter & Mary Kononenko, Prof. Alexander J. Motyl, Богдан і Марія Полянські (98), 85-й Відділ СУА (85), 113-й Відділ СУА;

по 100 дол. – Magda Kolcio, Ніна Коропей, Мирон Б. Кравчук (98);

70 дол. – Thomas & Odarka Stockert (98);

по 55 дол. – Бернард і Анна Кравчуки (98), Юрій і М. Оріся Яцусі (98);

25 дол. – Ewhen Bratach;

21 дол. – Рената Бігун (28);

по 20 дол. – Ольга Коваль (24), Anna J. Senko, George J & Oksana Tarnavsky;

по 19 дол. – Christina Spolsky, Kathryn Sweryga;

Щиро дякуємо за Вашу благодійність!

Марія Полянська, референтка стипендій СУА; М. Оріся Яцусь, скарбник Комісії стипендій СУА

UNWLA, Inc., Scholarship / Children-Student Sponsorship Program

P.O. Box 24, Matawan, New Jersey 07747-0024 • Phone / Fax: 732-441-9530

Email: Mariapolanskyj@verizon.net

Розалія Тарнавська

НАВИСЛА ХМАРОЮ ВІЙНА

Нависла хмарою війна
Над нашим краєм волошковим,
І болем котиться луна,
Пекучим болем полиновим.

Страшна війна, де братня кров
Пролитися рікою може.
Не допусти цього гріха,
Рятуй наш край, Всесильний Боже!

Почуй молитву, Всеблагий,
Не дай неправді панувати,
Не дай, щоб ворог нависний
Нас вигнав з рідної нам хати!

18.03.2014

WAR VICTIMS' FUND ❖ ДОПОМОГА ЖЕРТВАМ ВІЙНИ ГІДНОСТІ

Donations received March 2015

\$450	Mott Foundation matching Deychakiwsky	50 дол.	В пам'ять св.п. Богданни Михайлів , моєї приятельки.
\$300	Nicholas Deychakiwsky		
\$300	Peter & Sonia Kushnir		Теодозія Федак.
\$200	Wolodymyr & Anna Rak		
\$200	Jean Holowaty	\$100	On the first anniversary of the passing of Efrosynia Prynada .
\$100	Zirka Voronka		Chrystyna Prynada-Demidenko
\$50	Ina Kolesnichenko		
\$25	Irina Murasko		
In memory of Olha Pasternak			
\$500	Chrystyna Pasternak Panycia and George & Laura Pasternak.	\$100	В пам'ять покійної пані Лесі Яцикевич . Леся і Юрко Раковські.
\$300	M & M Andrew Kurylko.	\$100	In honor of my cousin, Tekla Zerebny, and in memory of my mother, Mary Kornafel Zaupa , and my grandparents Eva and Gus Kornafel .
\$150	George & Marie Slywka.		Trudy Conry
\$100	Oksana Petryna; Nadia Smigel.		
\$50	Eugene & Hania Tylawsky; Vira & Bohdan Bodnaruk; John and Julia Karlicki; Jaroslaw & Lubow Fedun.		
100 дол.	Замість квітів на свіжу могилу сл.п. Олі Пастернак Родині Покійної складаємо щирі і глибокі співчуття. Лідія і Михайло Белендюки.	\$5,000	Branch 3 collection Myktyyn Family Trust.
		\$230	Oksana Stoj.
		\$100	Helen Kobryn.
			Branch 65 collection
50 дол.	Місто квітів на свіжу могилу нашої членкині Олі Пастернак (через 56 Відділ). Дорогій Родині мої глибокі-щирі співчуття. Надія Іванчук.	\$500	Branch Donation.
		\$200	Olga Horodecky.
		\$100	Myroslawa Stojko; Natalie Holowinsky; Vera Bacwyn-Holowinsky; Oksana Kuzyszyn; Ann Lytwyn.
25 дол.	В пам'ять Покійної Ольги Пастернак Юрій Шкута.	\$50	Christine Stawnychy.

Датки на Прес-фонд << Нашого життя >>

\$500	Olga Poliwka	\$25	In memory of Eugene Fedak , devoted husband of our dear Dusia Fedak, a longstanding member of UNWLA Br. 38 in Denver. UNWLA Branch 38
\$100	Vira Bodnaruk		
100 дол.	Через 90-ий Відділ. Евдокія Ткачук		
100 дол.	У світлу пам'ять бл.п. Александрі Яцкевич . Родині пересилаю щирі співчуття. Наталка Головінська	\$25	In memory of Victoria Hunko , member of the Ukrainian Catholic Women's League of Canada (UCWLC) and cherished mother of Catherine Shaw, VP of Br. 38. UNWLA Branch 38
50 дол.	В пам'ять св.п. Богданни Михайлів , моєї приятельки. Теодозія Федак		
50 дол.	Замість квітів на свіжу могилу св.п. Емілії Лопатинської , матері членки Віри Тершаковець. 86-ий Відділ СУА в Ньюарку	\$25	In memory of Wolodymyra (Virginia) Kikta , member of UNWLA Br. 38 in Denver and loving mother of Olga Kikta-Bugir, treasurer of Br. 38. UNWLA Branch 38
50 дол.	Замість квітів на могилу бл.п. Миколи Лісківського , славного бандуриста Окружна Управа Детройт	\$25	In memory of Maria Pidlusky . Marta Danyluk

БЕРЕЗЕНЬ 2015

ДАТКИ

- 50,000 дол.** – Федеральна Кредитова Кооператива «Самопоміч» в Нью Йорку.
4,000 дол. – проф. Рената Голод і проф. Олег Третяк.
по 1,500 дол. – Microsoft Matching Gifts (Тиміш і Аня Гнатеїки), Deutsche Bank Matching (Тамара Лащик)
по 1,000 дол. – д-р Христина Дурбак, Мирон і Маріянна Заяць, Barbara Chupa.
850 дол. – The Boeing Company matching John Pluta.
750 дол. – Wednesday Ladies Volunteers of The Ukrainian Museum.
525 дол. – Володимир і Богданна Слиз.
по 500 дол. – 56 Відділ СУА, Віра Левицька, 83 Відділ СУА, The Boeing Company matching Walter Bula.
по 300 дол. – 30 Відділ СУА, 124 Відділ СУА.
280 дол. – Марко Бах.
по 200 дол. – Юрій Масюк, Col. John Kark, Ірина Куровицька.
120 дол. – Natalie J. Miahky.
101 дол. – Gerald Nestor.
по 100 дол. – John & Nadija Lomnicki.
75 дол. – Юрій і Оксана Станко.
60 дол. – Юрій Слиз.
по 50 дол. – Карол Ярема, Yuri Yanchyshyn, Наталія Сигіда, Люба Новак.
по 30 дол. – Александра Юзенів, Марія Слободян.
26 дол. – Merck Foundation matching Андрій Тершаковець.
по 25 дол. – Ірена Корсинська, Prudential Foundation Matching gift (Маріянна Куліш), Nadia

Tatchin & Peter Scaglione, Daria Dykuj, Ірена Старожитник.
по 10 дол. – Волтер Чепіжак, Anne B. Salemme.

ЗАМІСТЬ КВІТІВ

У пам'ять св.п. **Наді Спас** складають датки:
200 дол. – Марійка Мартюк;
по 50 дол. – Patricia Sinkowsky, Софі Поручинські, Eugene & Halina Szpynka, Greg & Nancy Zygu, Joanne Randazzo;
по 25 дол. – Соня і Алекс Дубас, Robert & Helen Cheloc.

У пам'ять св.п. **Осипа Гавриляка** складаю 100 дол. Марійка Гельбір.

У пам'ять бл.п. **Богдана Титили** складаю 100 дол. Іван Лучечко.

У пам'ять бл.п. **Наталії Канюги** складають датки:
100 дол. – Rudolph & Deborah Ristau;
50 дол. – Robert & Jane Kirkpatrick.

У пам'ять св. п. **Емілії Лопатинської** складаю 100 дол. Марія Іскало.

У пам'ять батьків бл. п. **Юрія і Марії** складаю 100 дол. Дарія Дроздовська.

In memory of Sam W. Porchynsky I am donating \$200.00. Marika Martiuk.

Через 1-ий Відділ СУА у пам'ять **Петра і Лесі Гой** складаю 50 дол. Марія Сенкович.

Щиро дякуємо за підтримку!

Управа і адміністрація УМ.

ДО УВАГИ МИСТЦІВ І ШАНУВАЛЬНИКІВ МИСТЕЦТВА!

Редакція журналу приймає фотографії доброї резолюції (у форматі JPG) з праць мистців українського походження, котрі будь-коли малювали або виставляли свої праці в США, для розміщення на обкладинці «Нашого Життя». Просимо надсилати Ваші пропозиції та фото електронною поштою до редакції «Нашого Життя» (unwlaourlife@gmail.com) та до нашого мистецького координатора Софії Геврик (hewryk@earthlink.net).

ВИСОКА МІСІЯ МАТЕРІ

У благодатний час чарівного травня хочеться говорити про радісне і дороге кожному. Отож поведемо мову про Матерів – те надзвичайне благо, яким обдаровує світ Господь. Поскілки ця тема є особливою і багатогранною, зосередимось на темі про авторитет матері в родині.

Відомо, що найважливішою місією батьків є виростити і виховати дитину. Цей довготривалий процес вимагає не просто виростити сина чи дочку, а робити це мудро, виважено, з розумінням, а головне, з любов'ю. З появою дитини мати наче забуває про себе. Змалечку голубить, доглядає і поступово навчає, виховує, турбується, радить і допомагає.

Інколи з огляду на поведінку матері жартома характеризуємо їх як маму-квочку, маму-вчительку, маму-няньку, маму-подругу. А є й мама-діячка, мама-зозуля і т.д. Буває, що й діти між собою нарікають на маму, що мама забагато свариться, дорікає, надміру критикує, інша занадто за все переживає, надміру панікує, або не дотримує слова, довірених таємниць.

Так, матері бувають різними, але метою і завданням кожної є вишлекати здорову, добре виховану людину, тому дуже важливим є знайти у своєму ставленні до коханого нащадка «золоту середину», проводити цю нелегку виховну місію з почуттям міри і мірою почуттів. Акцентуючи на великому значенні слова у вихованні, ми повинні розуміти, що не треба вживати забагато солодких слів, особливо у підлітковому віці, потрібно більше розмовляти з дітьми про обов'язки, терпіння, вміння промовчати старшому, поступитись меншому, упокоритися у забаганках, апетитах, емоціях. Тут ефективніше діє стримане, тихе слово, пробачення, витримана пауза, спільний аналіз вчинку і разом зроблений висновок.

Дитині комфортніше і спокійніше, коли мама розсудлива, не галаслива, впевнена в собі, незалежна від настрою, коли вона доступна і надійна. Щастям є мати маму другом, порадиником.

Дуже добре, коли діти несуть в хату не тільки радість, але й свої болі, проблеми, прораханки з вірою, що знайдуть тут розміння, розраду і допомогу.

Світ прекрасний і водночас і суворий, отже, готуйте дітей до труднощів, вчіть побо-

рювати їх, переконуйте, що відчай, депресія – неправильні супутники. Велика сила таїться в материнському розумінні і підтримці. Життя доводить, що у мудрої матері виростають гідні діти, котрі звикли змалку вірити її слову, прислухатись до зауважень.

Не раз наводять за приклад відносини Митрополита Андрея Шептицького і його матері графині Софії Фредро, яка у значній мірі вплинула на його вибір служіння Богові. Їх зворушливе листування стало яскравим взірцем, як світло з любов'ю та повагою вив'язувались у щирі родинні взаємини достойних людей: люблячої матері і майбутнього Велетня Духу.

Авторитет матері позитивно впливає на формування особистості, життєвого вибору. Добре, коли дитина гордиться своїми батьками, наслідує їх. Важливим завданням матері є освітити рідну душу вірою, світлом ідеї, що роблять дитину духовною, а її мрії і дії значимішими.

Нещодавно під час однієї з Святих Літургій Папа Франциск ще раз наголосив на ролі жінки, в тому числі бабусі, матері, жінки, чи навіть домашньої робітниці у переданні віри, як великого дару. Слід замислитись над зауваженням Папи про те, чи всі усвідомлюють цей обов'язок? Ми повинні берегти цей дар і оживляти його щоденно, бо без щоденного дбання віра послаблюється, перетворюється у прояв культури чи порожнє значення.

Багато наших союзнок виховали гарних дітей, які не тільки бережуть родинні традиції, віру, але й годяться своїм походженням. Сьогодні їх серця і дії прихиляються до зболеної горем прабабківської землі України. Слава і доземний поклін тим Матерям, які передають у спадок українську вишиванку, засвітивши серця дітей своїх українською ідеєю.

Нещодавно громада Глен Спею, Нью Йорк прощалася з активною українкою, достойною Матір'ю чотирьох синів – Ганною Пицимухою, життя і громадянська позиція якої для всіх союзнок були прикладом.

Назавжди присутні запам'ятають, як гарно говорив про свою світлу Маму найстарший син Михайло. Мама для всіх дітей залишилась найяскравішим прикладом любові до України, поваги до Америки. Вчила дітей бути

гідними свого минулого і працювати чесно на майбутнє. Мама виховувала їх без галасу, тихо і мудро, даючи приклад власного ставлення до праці, до знань, до обов'язку. Вона цінувала людську працю і поважала думку іншого. Вона вчила любити Бога і шанувати людей. Мама є прикладом для невісток, внуків і правнуків.

Ганна Пицимуха, колишня довголітня голова 62-го Відділу СУА в Глен Спей, Н.Й. з маленькими акторами: Ганнусею Петрівською, Наталочкою Ковалик і Марусею Шабловською.

Авторитет матері залежить і від інших членів родини. В першу чергу від батька, який повинен шанувати і у всьому підтримувати матір своїх дітей, вчити любити її і поважати, як і бабусю – свою матір. Ніколи не осуджу-

вати вчинки дружини при дітях, частіше розповідати, що доброго навчила його рідна мама.

Прикрим явищем у нашому житті є розлучення подружжя. Це горе несе найбільшу травму дітям. Чутливий дитячий організм найболючіше сприймає такий розрив. Діти губляться, страждають, протестують. А найстрашніше, коли деякі батьки, зводячи рахунки, обливають брудом одне одного, не дбають, як далі жити дитині з такою «поганою» мамою чи татом.

Діти завжди спостерігають за нашою поведінкою, вчаться у нас. Ми для них – перший приклад, як ставитися до жінки в родині, особливо до матері.

Минають роки, виростають наші діти і, будуючи свої сім'ї, завжди оглядаються на родинні відносини батьків, родичів. Щасливими є ті, що мали гарну родину, добрі стосунки між батьками і дітьми. В житті кожної людини до кінця її днів присутня матір, її слова, наука, тепло, безконечна жертвна любов. Рано чи пізно ми ставимо перед собою запитання: чи є я вдячною дитиною, чи не засмутив(ла), в житті свою найріднішу, чи віддали ми їй хоч часточку того тепла, уваги, на які вона так сподівалася, чекала? Якщо не пізно, пригорніться до своїх матерів, зігрійте увагою. Це потрібно не тільки їй, але й вам, адже діти повторюють нас.

Святослава Гой-Стром.

НАРОДНІ ВИСЛОВИ ПРО ВИХОВАННЯ

- Рука, що гойдає колиску, править світом.
- Учи дітей не страхом, а ласкою.
- Як не навчиш дитину в пелюшках, то не навчиш і в подушках.
- Перший подарунок, який дає мати, це – життя, другий – любов, третій – розуміння.
- Виховуючи дітей, нинішні батьки виховують майбутню історію нашої країни, а значить і історію світу.
- Добре виховані діти – батькам вінець, а погано виховані – батькам кінець.
- Яке коріння, таке й насіння.
- Дитя – що тісто: як замісив, таке і виростало.
- Яке дерево, такі й квіти, які батьки, такі й діти".

СВЯТО ГЕРОЇНЬ В НЬО ЙОРКУ У СВІТЛІ НОВІТНІХ РЕАЛІЙ

Традиційне щорічне свято Українських Героїнь в Нью Йорку відбулося 22 березня 2025 р. спільними зусиллями Округної Управи СУА Нью Йорк і Об'єднання Жінок ООЧСУ ім. Ульяни Цілевич, відділ Нью Йорк. В залі Визвольного Фронту зібралося жіноцтво обох жіночих організацій Нью Йорку.

Свято розпочала голова ОЖ ООЧСУ відділу Нью Йорк Наталія Качурак молитвою та хвилиною мовчання в пам'ять Героїв, які полягли за волю і незалежність України під час Війни Гідності.

Український Державний Гімн виконали на фортепіано Жанна Дейкань, директор музичної школи разом з ученицею Христиною Сабада. Відтак СУМівка Ксеня Вітович зворушливо деклямувала вірш «Мамо, не плач». Пластуни Олекса і Лукян Лавро читали патріотичні вірші про Україну. Наймолодша учасниця Ангеліна заграла на фортепіано музичний твір «Мое гаряче літо».

Доповідь про Українських Героїнь різних періодів історії виголосила Лідія Слиж, головний редактор журналу «Наше Життя». Вона повідомила, що для доповіді використала матеріал, надісланий до редакції нашого журналу Лідією Купчик, головою Львівської міської організації Всеукраїнської Ліги Українських Жінок. З великою цікавістю присутні слухали цікаву, змістовну, насичену прикладами з життя доповідь.

Україна, як ніяка інша країна, наповнена проявами саме жіночого героїзму. Коли в інших країнах, героями ставали переважно чоловіки, то в Україні маємо зразки надзвичайної свідомості та надзвичайного героїзму жіноцтва. І це варто підкреслювати.

Адже жіночий героїзм – це вищий ступінь героїзму. Жінка з природи – сотворіння делікатне, ніжне, фізично досить слабке. Кожен геройський вчинок коштує їй багато більше, як чоловікові. І все ж упродовж усієї нашої історії ми маємо подиву гідні постави жіночого героїзму. У всі важкі для нашої землі часи жінки мужньо вставали поруч чоловіків, твердо протистояли ударам ворогів чи стихій, своєю відвагою надихали на високі подвиги чоловіків, оберігали їх від зневіри та занепаду духу через послані долею поразки.

Промовець головну увагу звернула на імена сучасних Героїнь, яких кожного дня

породжують трагічні події в Україні. Це співачка Руслана Лижичко на Київському Майдані, Софія Федина на Львівському Майдані, журналіст Тетяна Чорновол з Києва, Олександра Хайлак з Донеччини, Ольга Бурда з Львівщини, лікар Людмила Шеремет з Хмельницького. Отож немало жінок проявили величезний героїзм у часи Революції Гідності, і жіночі душі теж полетіли з вириєм Небесної Сотні.

Особливу увагу в доповіді присвячено Герою України Надії Савченко, яка в наші дні стала символом незламного духу України. Весь світ знає це ім'я, і весь світ бореться за визволення Надії з московської в'язниці.

Лідія Слиж повідомила, що Союз Українок Америки різними способами бореться за визволення Надії з Московської в'язниці. У листопадовому (2014 р.) числі журналу «Наше Життя» надруковано лист від СУА до Надії Савченко. А в січневому (2015 р.) числі – відповідь сучасної Героїні до нас.

В кінці промовець підкреслила: «Молитва має величезну силу, адже Бог може зробити те, що не може зробити жодна людина. А якщо моляться разом багато людей, то сила молитви збільшується. Давайте зараз, всі разом помолимося за визволення Надії Савченко з російської в'язниці». Всі присутні разом змовили «Отче Наш» і «Богородице Діво».

Почесна голова СУА Ірина Куровицька навела цікавий приклад про силу, відвагу і мужність жінки. Вона розповіла, що у 1993 р. під час святкування Міжнародного Року Родини Постійний представник України про ООН мав доповідь на тему «Роль жінки в родині». В доповіді був наведений випадок, як одного разу вороги оточили замок-двір і сказали, що випустять жінок і дітей. Жінки можуть взяти лише те, що зможуть нести на плечах. Коли відчинилася брама, то усі з дивом побачили, що кожна жінка несла на плечах свого чоловіка.

На закінчення голова Округу СУА Нью Йорк Галина Романишин подякувала всім виконавцям програми, а також членкиням ОЖ ООЧСУ за організацію цього цікавого і такого потрібного заходу і за смачну перекуску.

Олена Немелівська,
пресова референтка Округу СУА Нью Йорк.

РОДИННЕ СВЯТО ВИШИВКИ 30-ий ВІДДІЛ СУА, ЙОНКЕРС, ОКРУГА НЬЮ ЙОРК

22 березня заля церкви св. Архистратига Михаїла в Йонкерсі, Н.Й. наповнилась різнобарвними чудовими вишиванками дорослих та дітей, які прибули на Родинне Свято Вишивки. Серед гостей були голова Окружної Управи Нью Йорку Галина Романишин та головний редактор журналу «Наше Життя» Лідія Слиз.

*Дивлюсь я мовчки на рушник,
Що мама вишивала.
І чую – гуси зняли крик,
Зозуля закувала.
Знов чорнобривці зацвіли,
Запахла рута-м'ята.
Десь тихо бджоли загули,
Всміхнулася люба мати.
І біль із серця раптом зник,
Так тепло – тепло стало...
Цілую мовчки той рушник,
Що мати вишивала.*

Ось такими словами розпочалася наша програма Родинного Свята Вишивки. Від першого моменту глядачі були захоплені виступом молодих і старших виконавців та змістом сценарію, який так прекрасно і професійно склала Лілія Балкова.

Минулого року на сходинах 30-го Відділу СУА ім.Лідії Крушельницької в Йонкерсі, Н.Й. члени відважилися прийняти пропозицію і взяти на себе відповідальність запланувати свято української вишивки для громади Йонкерсу та околиць. Члени нашого відділу гордяться традиціями і культурою рідної Батьківщини і вирішили пов'язати нашу любов до української вишивки з благодійними потребами, які призначені на допомогу жертвам Війни Гідності в Україні.

Маючи не тільки благословення і підтримку отця-пароха Ангелова та дозвіл відбутися свято у церковній залі церкви св. Архистратига Михаїла у Йонкерсі, пляни творилися швидко. Кожна членкиня взяла на себе завдання та працювала для спільної мети, а саме – не тільки провести свято, але також зібрати фонди для новоствореної програми Союзу Українок Америки “Допомога жертвам Війни Гідності в Україні”.

Хоч не легка дорога стелилася перед нами, бо ще ніколи таке велике завдання ми не брали на свої власні руки, але вкінці успішно вдалося нам одне і друге. А скільки нервів витрачено, скільки переживань, скільки годин

репетицій та скільки невтомних рук працювало в церковній кухні, готуючи смачні українські страви. Як приємно було в гурті і в згоді працювати. Ніхто з членів відділу не шкодує і сьогодні кожна гордиться похвалами гостей.

Керувала кухнею Марійка Мельник, знавець куховарства і скарбник відділу. До її помочі приєдналися також знамениті господині, які готували свої найкращі і найсмачніші страви, а саме: Надя Літепло (голова відділу), Надя Спаяк (заступник голови), Лілія Балкова (секретар), Жанна Гуральська (вихователь Світлички), Віра Березовська, Леся Бойко, Олеся Говорун, Ірина Гошовська, Адріянна Одомірок, Мирослава Пухняк, Оксана Породко, Мар'яна Теліщак, Марія Женецька і Оксана Зубата.

Летючки, реклями і програмку підготувала Адріянна Одомірок. Реєстрацію провела Оля Рудик. Льотерію зорганізували: Оля Рудик, Ірка Кравець Кеннеді і Ірина Гошовська, а подарували речі на виграшку: Лілія Балкова, Віра Березовська, Мар'яна Березюк, Леся Бойко, Жанна Гуральська, Ірка Кеннеді, Ніна Кулинич, Надя Літепло, Оксана Мала, Леся Мурашук, Адріянна Одомірок, Оксана Породко, Оля Рудик, Мар'яна Теліщак, Світлана Хмурковська та фірма «Міст».

Студенти Світлички: Софія Андрус, Лукаш Говорун, Юліян Говорун і Меланія Рудик уміло виконали віршики і пісні, яких навчила вихователь Жанна Гуральська.

Сценку мами та сина гарно зіграли Саша Бойко з мамою Лесею Бойко.

Христина Явдошняк, Саша Бойко, Володимир Курчак, Святослав Кукіль виконували українські пісні.

У сценці «Фрагмент сватання на Слобожанщині» брали участь: Милан Макаренко – молодий, Зоряна Макаренко – мама, Саша Бойко – батько, Марта Вишньовська – молода, Володимир Курчак і Святослав кукіль – старости.

Своє вміння гри на фортепіано показав Гаврилко Мурашук.

Музичний керівник – Тетяна Куць.

Музика для свята – Мар'яна Теліщак.

Озвучення – Василь Липчук – соліст групи "Браття з Прикарпаття", який разом з Любомиром Чермаком, гостем з України (учасник телешоу проекту «Голос України», лавреат міжнародного конкурсу «Слов'янський базар», фіналіст відбіркового конкурсу «Євробачення», соліст групи «Нексі».

Декорації залі, стін і сцени оформляли: Володимир Мурашук, Василь Дерій, Ігор Балковий та Олеся Говорун – фотографії до сценарію.

Лілія Балкова, Жанна Гуральська, Віра Березовська, Леся Бойко, Надя Літепло, Марія Мельник, Оксана Породко, Оля Рудик, Мар'яна Теліщак позичили особисті вишиті експонати, квіти, вази і т.п. на прикрашення столів та залі. Надя Літепло і Оксана Породко – експонати про СУА і 30-ий Відділ СУА.

Зі словом-подякою за прекрасне свято, організоване членкинями 30-го Відділу СУА, до присутніх звернулася Галина Романишин, голова Округу Нью Йорк. Вона підкреслила, що в цій залі присутні так багато жінок, що можна створити ще один відділ Союзу Українок Америки і запросила вступати до нашої організації, яка має славу 90-літню історію.

З великим задоволенням повернулися до свого щоденного життя члени 30-го Відділу СУА ім. Лідії Крушельницької, з мріями на дальші корисні проекти та впевненістю, що:

*Мереживом виткане наше життя,
Душею свій час відчуваєш.
І буде настільки цікавим буття,
Які в нього нитки вплітаєш.*

Оля Шкафаровська-Рудик, пресова референтка 30-го Відділу СУА.

Підписи фотографій на ст. 6.

- 1.** Зліва: Гаврилко Мурашук і Мілан Макаренко.
- 2.** Мішел Андрес з хресним Яремою Одомірок і донечкою Ізабелою.
- 3.** Зліва (сидять): Оксана Породко, Адріянна Одомірок, Надя Літепло (голова), Жанна Гуральська, Марія Женецька, Оксана Гойсан.
Стоять: Софійка Балкова, Лілія Балкова, Леся Бойко, Оля Рудик, Галина Романишин, Лідія Служ, Мирослава Пихняк, Віра Березовська, Мар'яна Теліщак, Ірина Гошовська, Олеся Говорун, Марія Мельник, Надя Спак. Відсутні: Оксана Зубата, Христина Сапка.
- 4.** Майстрині-вишивальниці (зліва): Марія Мельник, Жанна Гуральська, Мар'яна Теліщак.
- 5.** Саша Бойко.
- 6.** Дівчата-вишивальниці (зліва): Зоряна Макаренко, Яремія Макаренко, Тереня Ганкевич, Люба Самборська, Марта Вишньовська, Христина Явдо.
- 7.** Отець-парох Ангелов з дружиною.
- 8.** Лілія Балкова зі своєю мамою.
- 9.** Виконавці сценарію «Родинне Свято Вишивки».
- 10.** Юліян і Лукаш Говорун.
- 11.** Зліва: Меланія Рудик і Софія Андрес.

ДІЯЛЬНІСТЬ 29-ГО ВІДДІЛУ СУА ІМ. 500 ГЕРОЇНЬ КІНГТРУ В ЧІКАГО, ОКРУГА СУА ЧІКАГО

Хотілося б кращих новин з України та більш веселої атмосфери, щоб надати позитивного настрою до праці. Помимо того, і може власне тому, членки 29-го Відділу в Чикаго працювали наполегливо у 2014 році, як і завжди!

Ми вислали делегаток на конвенцію СУА, брали там активну участь і приїхали задоволені з того, що бачили та навчились. Оскільки СУА є харитативною організацією, наш відділ підтримав фонд гуманітарної допомоги Майдану, подбав про лікування чоловіка, який стратив око на Майдані та надав допомогу вдові з дітьми. Ці пожертви становлять суму \$2,200. До цього ще треба додати \$300, які ми видали на пересилки 6 пакунків. Цей проект був зорганізований разом з нашою Округою Чикаго.

Вдалось нам також в цьому році підтримати благодійний фонд «Майбутнє Укра-

їни. Сокальщина”, на який наш відділ пожертвував \$1,000. Мета фонду – надати фінансову допомогу випусникам шкіл з малозабезпечених сімей та підтримати талановитих дітей! Для нашого відділу це гордість, бо ми почали свою діяльність, як виховний відділ який впродовж 30 років дбайливо провадив Садочок Казок. Наші виховні референтки все мали багато цікавих імпрез, доповідей, статей та навіть дискусій у школі українознавства на виховні теми. Так що стараємось допомогти шкільній молоді розвивати власні здібності, щоб учні здобували знання та стимулювали ранній професійний вибір, який буде запорукою їхніх шансів на добре життя та економічну стабільність. Заохочуємо інші відділи підтримати вище згаданий проект.

Події в Україні та спеціально доля Надії Савченко спонукали декого з нас, а також пресова референтку телефонувати до

Членки та гості 29-го Відділу СУА, Чикаго.

Білого Дому і писати до своїх конгресменів та сенаторів. Будапешт Меморандум та Ukrainian Freedom Support Act #5858 були також справи, які пресова референтка та інші членки пригадали Президентові Обамі телефонічно чи письмом.

Восени відбувся базар у школі Св. о. Миколая, де наш відділ знову продавав делікатно вживані мистецькі речі, подаровані членками. Зароблено близько \$700.

Наша культосвітня референтка працює над тим, щоб членки 29-го Відділу СУА знали себе особисто, а не лише як працівники організації. Продовжуємо розповідати про себе та своє юне життя, фах, імміграцію та родину. Членки мають нагоду також принести фотографії, чи цікаві предмети зі своїх переживань. "Сучасна Жіноча Література в Україні", "Символіка української паски", "До Делятина на крилах мрій", читання віршів: "Осінь", «Верховинка», "Героєві Листопадового Чину", «Кралька», гуморески Гриця Зозулі, дискусії над вістями з України, а також цікаві теми, підібрані місячно культурною референткою і її помічниками. Шевченко був шанований віршом «Думи мої» та дискусією на сходах. Статтю, яку написала пресова референтка "Шевченко в Нашій Родині", поміщено у журналі «Наше Життя».

Наші союзнянки численно приходять на місячні сходи, щоб чогось навчитися, ско-

ристати, допомогти ближнім та поготорити із своїми товаришками – довголітніми та новими при смачній перекусці, приготовлені господарською референткою. Пресова референтка живе далеко від Чикаго, має цього року родинні труднощі, але по можливості репрезентує відділ та українську справу в американському літературному товаристві у Кеноша, Вискансин, виступаючи навіть публічно із українськими темами. Її почини дуже радо приймають організатори, які мають нагоду більше довідатись про Україну, що постійно тепер у новинах.

Різдвяні сходи відбулись дружньо із доповідями про новини в Україні та про Майдан. Гуморескою та смачними святковими стравами, колядками гості з України та інші провели гарно час із нами. Зроблено знімки.

Загальні збори відділу відбулися у березні 2015 року. Управа залишилась майже та сама, хоча вибрано нову кореспонденційну секретарку і пресову референтку Ольгу Смішнюк. Перевибрана голова відділу Катя Івасин подякувала союзнякам за довір'я та побажала всім доброї корисної праці у 2015 році.

Членки 29-го Відділу СУА також численно беруть участь у громадських Чикагських імпрезах та підтримують церковні та громадські благодійні справи. Кооперуємо з тими, які роблять добро.

Ірена С. Пискір-Біляк.

ЗАГАЛЬНІ ЗБОРИ 64-го ВІДДІЛУ СУА, ОКРУГА НЬЮ ЙОРК

Загальні збори 64-го Відділу СУА в Нью Йорку відбулися 22 березня в домівці СУА. Головою зборів була Ярослава Рубель, секретарем – Наталка Соневицька. Присутні вшанували хвилиною мовчання пам'ять довголітніх членок відділу, які відійшли до вічності в минулому році – Наталії Коваль і Дарії Костів.

Відтак було заслухано звіти членів управи відділу і голови Контрольної комісії. Організаційна референтка Лариса Зелік розпочала кампанію приєднання нових членів до відділу з числа дочок колишніх активних членок 64-го Відділу СУА. Завдяки її старанням до відділу увійшли: Марта Кічоровська Кебало і Софійка Зелік. Членками 64-го Відділу СУА стали також молоді жінки, які нещодавно приїхали з України – Леся Тополя і Надія Данилишин. Також до відділу повернулися колишні довголітні членки, які через різні обставини були вільними членками СУА. Це Любов Волинець та Ірена Зелік. Кампанія приєднання нових членок до відділу продовжується.

Голова Контрольної комісії Слава Рубель висловила подяку голові Ярославі Геруляк за те, що вона фактично врятувала 64-ий Відділ СУА від розв'язання через малу кількість членок, взявши на себе обов'язки голови відділу у 2007 році. Голова Контрольної комісії пропонує уділити абсолютній уступаючій Управі. Усі присутні прийняли пропозицію оплесками і вручили пані Славі китицю квітів.

У своєму слові голова Округної Управи Нью Йорку Галина Романишин подякувала Славі Геруляк за її довголітню працю і побажала нашому відділу далі працювати для

такої заслуженої організації як СУА. Вона підкреслила важливість стипендійної референтки у відділі.

На пропозицію голови Контрольної комісії присутні одногосно надали абсолютній уступаючій управі оплесками.

Відтак було обрано нових членів управи 64-го Відділу, до якої увійшли: Лідія Слиж – голова, Наталка Соневицька – заступниця голови, Леся Тополя – секретар, Оленка Лозова – скарбник.

Референтки: організаційна і архіварна – Лариса Зелік, культосвітня та імпрезова – Лаврентія Туркевич, суспільної опіки – Марійка Стефак, мистецько-музейна – Наталка Соневицька, зв'язків – Надія Данилишин. Члени Контрольної комісії: Ярослава Рубель – голова, Анна Алиськевич і Любов Волинець – члени.

Новообрана голова Ліда Слиж подякувала союзнякам за довір'я. Заявила, що докладе всіх зусиль, щоб відродити і примножити славні традиції 64-го Відділу СУА. Вона також підкреслила важливість дружньої співпраці всіх членок відділу.

Слава Рубель запропонувала написати подяку Ірені Зелік за її княжий дар для Суспільної Опіки СУА – 100 тисяч доларів. Всі присутні підписали карточку-подяку Ірені Зелік від 64-го Відділу СУА.

Після закриття зборів союзняки гостилися смачним буфетом і гурторили в приємній атмосфері.

Леся Тополя,
секретар 64-го Відділу СУА.

ЗАГАЛЬНІ ЗБОРИ 45-го ВІДДІЛУ СУА, ОКРУГА ДЕТРОЙТ

Загальні Збори 45-го Відділу СУА ім. Катрусі Зарицької відбулися 10 березня 2015 року. Розпочалися вони молитвою за Україну, за наше українське військо, що обороняє Україну від російських загарбників, за полеглих в боях за волю і незалежність України, за Небесну Сотню. Із 11 членок відділу на зборах було присутніх 7. Нашим гостем була голова Округної Управи СУА Детройту Віра Андрушків.

Багатолітня голова відділу Стефа Король у своєму звіті розповіла про працю 45-го Відділу СУА за звітний період. Відбулося 9 місячних сходів Незважаючи на поважний вік, 4 членки нашого відділу працюють в

Округній Управі. Це Ірена Прийма, Дарія Конюх, Стефа Король та Ніна Василькевич. Пані Король відзначила, що членки відділу активно включаються в імпрези, які проводить Округа СУА Детройт, а також належать до громадських організацій: НТШ, Пласт, Марійська Дружина, Українсько-Американський осередок, церковний хор.

Голова також повідомила, що членка відділу Дарія Конюх на XXX Конвенції СУА отримала звання Почесної членки СУА, а 45-й відділ СУА отримав Грамоту за сумлінне виконання обов'язків та за багатолітню активну діяльність.

Зліва, сидять: Стефа Король, Таїсія Розгін, Ніна Василькевич. Стоять: Тамара Івасюк, Зеня Серафим, Ірена Приймї, Дарія Конюх.

Відділ має стипендистку Юлію Ісаченко. Вислано до референтки стипендій Головної Управи СУА 110 дол.

21 жовтня 2014 року наші сходи́ни відвідав священник з України, отець Рафаїл Стефурак. Разом з ним помолилися за нашу Україну і він розповів нам про теперішнє нестійке життя в різних містах і селах України.

Протягом багатьох років наша референтка суспільної опіки Тамара Івасюк організовує висилку пачок в Україну до церков та до потребуючих родин. Часто ці посилки вона оплачує власним коштом. Члени суспільної опіки Іванка Груник і Дарія Конюх разом з Т. Івасюк відвідують хворих членок відділу, допомагають їм, висилають поштові картки з різних нагод.

Стефа Король подякувала заступниці голови Ірені Приймї, а також Дарії Конюх і Зені Серафим за допомогу в праці. Зокрема, вона сказала: «Дякую Управі відділу і всім членкам за фінансову, моральну і фізичну підтримку і влучні поради. Дякую за дружню щирю співпрацю».

Наша культурно-освітня референтка Дарія Конюх на кожні сходи́ни готує щось цікаве, або доручає членкам підготувати короткі реферати на різні теми.

Так, до 201-ої річниці з дня народження Тараса Шевченка вона підготувала цікаву доповідь «Тарас Шевченко – поет і художник, творець, мученик за правду, батько нашого українського народу».

На одній з бесід пригадували собі подвиг нашої патронки Катрусі Зарицької. Були присутні на презентації фільму у Вейнському університеті «Поводир» про трагічну загибель від рук більшовицької влади українських кобзарів, де одну з головних ролей – поводи́ря – грав правнук К. Зарицької Антон Грін, школяр з Детройту, вихований в дуже патріотичній родині внучки нашої патронки, відомої скрипальки Соломії Сороки та відомого піяніста Артура Гріна.

Членка відділу Таїса Розгін розповідає про відомого художника, графіка, скульптора і мистецтвознавця Якова Гніздовського. Вона підбрала до доповіді цікаві ілюстрації його робіт.

Про життєвий і творчий шлях української поетеси Ліни Костенко, яка в березні 2015 року відзначила своє 85-ліття, розповідала Ніна Василькевич. Союзянок вразило те, як протягом років Ліна Костенко дбала про людей, які залишилися жити в зоні відчуження, і те, що тоді Україна втратила на століття велику частину своєї землі через ядерну катастрофу. На кожних сходи́нах відбуваються цікаві гутірки на різні теми, які цікавлять союзянок.

У звіті скарбника, Зені Серафим, яка вже віддавна дбає про наші фінанси, прозвучало застереження, що ми не маємо ніяких приходів і через старший вік не можемо їх добути, тому мусимо платити більшу суму членських внесків, щоб покрити наші витрати. Змушені були погодитися на те, щоб платити в цьому році по 80 дол. Деякі наші колишні членки не могли платити великі суми через невеликі статки і тому ми змушені були скоротити наш список, хоч ми пам'ятаємо той десяток чи й більше жінок, які були дуже активними в нашому відділі, провідуємо їх, привозимо для них різдвяні та великодні дарунки.

Ще не так давно, кілька років тому, нас було більше двох десятків і ми робили дуже багато в Окрузі та в громаді. А тепер це все – у споминах. І тут варто задуматись: чи не могла б Головна Управа установити якийсь спеціальний статус для тих союзянок, які в свій час так багато зробили для СУА, а тепер не можуть платити членські внески і тому «випадають» із наших списків ще при житті?

Стефа Король перед звітом Номінаційної Комісії виступила з проханням не обирати

її головою, так як протягом багатьох років вона старанно виконувала свої обов'язки, але вже тепер через поважний вік хотіла б бути просто рядовою союзянкою у відділі та допомагати порадами, якщо буде потрібно.

Головою 45-го відділу обрано Ірену Прийму. Інші обов'язки залишилися в союзнянок ті самі.

На Загальних Зборах виступила голова Округи США Детройту Віра Андрушків, яка сказала, що знає союзнянок 45-го Відділу з різних років праці і що наша праця все була і є зразковою, що слід молодшим відділам зустрічатися з нами та вчитися самовідданій пра-

ці, особливо тепер, напередодні відзначення 90-ліття США. Треба б зробити партнерство з іншими відділами, щоб зорганізувати такі імпрези, які б давали кошти. Віра Андрушків повідомила, що Головна Управа США створила фонд «Допомога жертвам Війни Гідності», який допомагає пораненим воїнам та родинам загиблих і що в нашій українській кредитівці «Самопоміч» в Детройті Окружна Управа США відкрила рахунок до цього фонду, куди люди можуть покласти свої датки для цієї цілі.

*Ніна Василькевич,
пресова референтка.*

Save the Date!

HOLODOMOR MEMORIAL DEDICATION

NOVEMBER 7-8, 2015

Washington, DC

Запишіть у календарі!

ВІДКРИТТЯ

ПАМ'ЯТНИКА ЖЕРТВАМ ГОЛОДОМОРУ

7-8 ЛИСТОПАДА 2015 РОКУ

Вашінгтон, ДК

UNWLA BRANCH 124 OF ST. PETERSBURG, FLORIDA, HOLDS A PYSANKY-MAKING WORKSHOP

On Sunday, March 8, 2015, seven members of Branch 124 remained after the monthly meeting for a *pysanky* workshop. The Branch's president, Olya Czerkas, and members Irene Krywusha and Ola Movchan Novak assisted the other members in creating original *pysanky*, thereby carrying on this beautiful Ukrainian tradition.

The step-by-step strategy was patiently explained and demonstrated by our experienced instructors. Colorful dyes were available, as well as ideas for designs and an explanation of each motif. The final product is proudly presented in the collage opposite. The participants pictured are (clockwise): Vera K. Swade (Vice-President), Ola Movchan Novak, Olya Czerkas (President), Irene Thompson, Ludmyla Semeniuk, Irene Krywusha, and Eva Reinhardt.

Collage by Ola Movchan Novak

JOYOUS EASTER BASKETS FROM BRANCH 124 (ST. PETERSBURG, FL)

Members of UNWLA Branch 124 of St. Petersburg, Florida, met on Palm Sunday (March 29, 2015) in the Epiphany of Our Lord Ukrainian Catholic Church Hall to make a total of seventeen traditional Ukrainian Easter baskets: fifteen for home-bound, elderly, or ill folks in the community and two additional baskets for two young boys who had recently suffered a family tragedy. Individual members donated various items for the baskets (sausage, cheese, butter, candy, and boiled as well decorated eggs). In addition, each basket included a traditional decorated Paska baked by Claudia Korsun. This effort is an annual event that has been done by Branch 124 for many years in keeping with the overall UNWLA mission of “Uniting women of Ukrainian descent and affiliation in service, friendship, and dedication.”

“Uniting women of Ukrainian descent and affiliation in service, friendship, and dedication.”

*Ola Movchan Novak,
Branch 124 Member*

*Standing (L-R): Irene Thompson, Irene Krywusha, Orysia Petrina-Johnson, Irene Badiak, Father Roman Badiak, Martha Climer, Maria Bazylak, Irene Popovich, Marion Serna, Eva Reinhardt, Ola Movchan Novak, and Christina Leddy.
Sitting: Olya Czerkas.*

IN MEMORIAM

LIVONIA SYMPHONY TO PAY TRIBUTE TO OLGA SOLOVEY

Olga Solovey, who passed away in May of 2013, was a Branch 58 member, cultural chair, and secretary. Branch 58 continues to remember Olga as a very talented pianist and a generous individual who gave so much enjoyment to Branch 58 members and friends with her music and personality.

Olga Solovey was also a board member of the Livonia Symphony and served as its liaison to the Ukrainian community. On May 2, 2015, the Livonia Symphony is having a special concert, "Past Memories," as a tribute to Olga. The sym-

phony under the direction of Volodymyr Sheshiuk and located in Livonia, MI, will play the music of Myroslav Skoryk, Ludwig van Beethoven, and Modest Mussorgsky. It will also feature L'viv-born pianist Ania Sorokhitei.

In the words of Maestro Sheshiuk, the concert will "celebrate Olga Solovey's life of service to the Livonia Symphony."

The concert is sponsored by the Sutar-Sutaruk Foundation and the family of Olga Solovey.

Julia Stoiko, Branch 58

EVERYDAY CANCER MYTHS

by Maximilian Magun,
Pharm. D. Candidate

If you believe all the rumors, almost everything in today's world causes cancer. These simple misconceptions can make us needlessly worried about our health and change the way we approach everyday activities. Everyday objects and products such as microwaves, cell phones, or deodorant have all been linked to the development of certain cancers. But before you run out of the house sweating without your phone and with cold leftovers, take a look at the facts.

There have been numerous claims of deodorants and antiperspirants causing breast cancer. Deodorant is composed of the active ingredient aluminum zirconium tetrachlorohydrate, which is used to stop the flow of sweat to the surface of the skin. Some research has shown that if left on the skin, it may be absorbed and may produce estrogen-like effects needed to promote the growth of breast cancer cells. However, according to researchers at the National Cancer Institute, there is no clear evidence linking deodorant use and cancer. There is no reason to sweat about which deodorant is safe to use.

It has been claimed that cell phone usage is linked to the development of cancer of the brain, nerves, or other tissues of the head or neck. Cell phones work by emitting radiofrequency energy that may be absorbed by tissues. However, this non-ionizing form of radiation does not dam-

age the DNA of cells, which is essential in the development of cancer. According to the American Cancer Society, there may be a risk associated with cell phone use and cancer, but not enough evidence is available to validate this claim. To limit your exposure to radiofrequency energy, limit the use of cell phones to short conversations and use hands-free devices for longer conversations.

Microwave ovens have been said to emit radiation that may lead to certain tissue cancers. Microwave ovens work by producing non-ionizing radiation, which is absorbed by water molecules in food. This causes the molecules to vibrate and produce the heat needed to cook food. These ovens are designed to work only when the door is shut and the oven is turned on. Unless the microwave oven is damaged or modified, radiation generally does not leak out when food is being cooked. The radiation from microwave ovens also does not alter the food in any way that would make it more likely to cause cancer.

While there is definitive evidence that tobacco smoke and other carcinogens, UV exposure, and radiation cause cancer, there is no need to worry about everyday activities such as using your cell phone, microwaving your food, or applying deodorant posing the same risk. If you are still concerned, you may reduce your exposure to these products by applying deodorant sparingly to the underarms area or not applying it before going to sleep; by standing a couple of feet away from the microwave when in use; and by using hands-free devices for cell phone conversations or not sleeping next to your cell phone.

A MEDITERRANEAN DIET REFRESHER

by Ihor Magun, MD, FACP

It has been a long winter. You have probably spent many days snowed in at home, and have enjoyed forgoing exercise and eating large amounts of comfort food. Although the cold weather may have been a good excuse to shirk healthy living, now that the warmer weather is slowly creeping in, resuming a healthy eating plan should be on everyone's agenda.

I am certain that everyone has heard about the Mediterranean diet. After all, it seems easy to follow. There is no specific need to measure anything, no specific calorie counting, and no point system. About sixty percent of calories are consumed as carbohydrates, fifteen percent as protein, and thirty percent as fat. This is a diet that seems to be very similar to what most individuals consume on a daily basis.

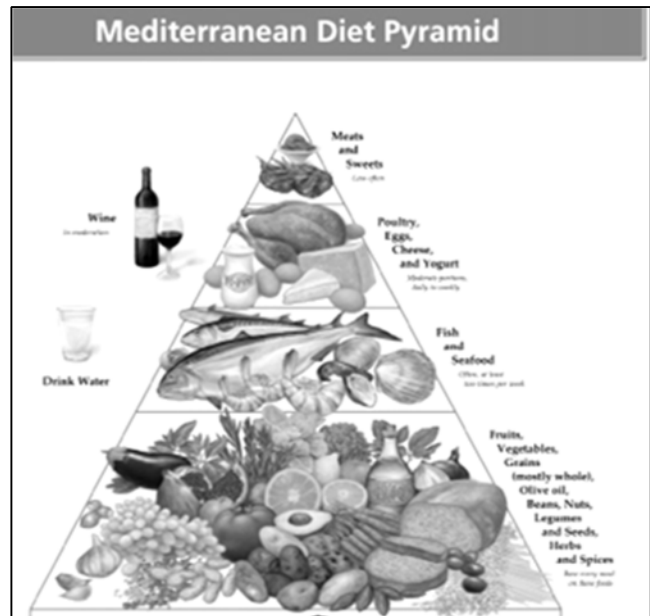
So what may be the scientific explanation behind the beneficial effects of this diet? What are the components of the diet, and why are they helpful? Here is a refresher synopsis.

The key aspects of the diet may be summarized into the following six principles:

1. replacing butter with olive oil;
2. emphasizing plant-based foods, primarily whole grains, legumes, nuts, fruits, and vegetables;
3. consuming fish and poultry (chicken or turkey) minimally twice a week;
4. limiting consumption of red meat to the leanest cuts eaten no more than a few times per month;
5. reducing salt intake and substituting with herbs (fresh or dried) and spices;
6. drinking red wine in moderation (one glass for women daily and two glasses for men daily). The last principle is optional.

The diet also stresses physical activity and consumption of reasonable quantities of food. This last point is valid and important. For instance, just because nuts are on the list, we should not be eating an unlimited quantity of nuts. They are high in calories and can easily add to the weight which we are trying to lose.

The scientific explanation for the health-boosting aspects of this diet has to do with antioxidants known as polyphenols. Epidemiological studies show that long-term consumption of diets rich in plant polyphenols (such as the Mediterranean diet) has an anti-inflammatory effect

on the body, which protects against the development of cardiovascular disease, cancers, Parkinson's disease, and even Alzheimer's. It has also been shown to slow the aging process.

A study has been conducted on women who strictly adhered to the Mediterranean diet and were physically active. They found that these women had longer telomeres, which are the end parts of our chromosomes containing DNA. A telomere is a protective cap that prevents the unraveling of the chromosome structure, and, thus, safeguards the genetic information. Telomeres shorten with age and shorter telomeres are associated with aging, atherosclerosis, and lower life expectancy. By contrast, longer telomeres increase longevity and reduce the incidence of many diseases, especially heart disease—the leading cause of death in women.

The word "diet" comes from the Greek language in which it implies "a way of life." Indeed, to reap all of its benefits, the Mediterranean diet must become a lifestyle and a daily routine. It is certainly not a difficult diet to follow, even for very long periods of time. The Italians have an expression about their way of life and eating—"la dolce vita." Not a bad saying, and, truthfully, I could not have said it better myself.

**«Діти – це наш дорогий скарб,
це наша надія, це – Молода Україна»**

Олена Пчілка

Пригоди цапка Забіяки

Молоденький цапок, коли вперше опинився разом з мамою в огороженій високим парканом селянській оселі, був дуже здивований. Він народився і підростав на великій полонині у високих горах, де вільно гуляли прохолодні вітри, які виспівували разом з бистроплинними потічками різноманітні мелодії. Там, в компанії своїх ровесників – цапків і баранчиків, почував себе вільно і безжурно. Навкруги пахучі трави не тільки для паші, але й для різних забав, наприклад, у схованки. А бажаних ровесників стукнутись лобами з невеликими молодими рижками було вдосталь. Недаремно цапка прозвали Забіякою. Він дуже любив поміряти силою і міцністю свого лоба з суперниками.

А тут... Кругом паркан, ніякого тобі простору. А за парканом росли небачені досі дерева, що їх люди називали садом. А головне, побитися не було з ким. Господар і господиня оселі були трохи завеликими, явно переважали Забіяку силою. Восьмирічна Марічка заприятелювала з цапком, носила йому незнані досі травички з городу, що теж, на жаль, був огорожений. А в тому городі такі смачні речі видно через дірку в паркані!

А коли Забіяка хотів з Марічкою позмагатися трохи лобами, так собі, тільки для забави, а не по-справжньому, то на допомогу дівчинці кинувся пес Бровко. Собак Забіяка знав ще з полонини. Вони були строгими, їх треба було слухати, бо вони захищали отару від вовків. Залишався до забави в бійку хіба великий рудий кіт Мурко. Але вже з першої спроби спортивного поєдинку Мурко порушив всі його правила. Замість підставити свого лоба, кіт став на задні лапки і надавав цапкові передніми лапками серію швидких і болючих ляпасів.

Як тут було не сумувати за свободою на полонині. В сад не ходи, в город теж не можна. В курятник не можна, бо там півень б'ється крильми і шпорами.

Невдовзі цапок заприятелював з Бурком, бо думав, що коли той засне, він все-таки зуміє добратися до тих смачовитих плодів в городі та садку. Дірку в паркані, через яку він міг туди пролізти, хитрий Забіяка вже розвідав.

- Ось, Бровку, я все собі думаю про ту несправдливність, що тут бачу, - почав якое розмову.

- Яка ще несправдливність? Все тут так, як треба, як Бог сотворив, - відповів Бурко.

- Ага! А ось, подивись. В городі через паркан звисають величезні гарбузи. Навіть важчі, мабуть, за мене, а висять на тоненьких стебельцях. А в садку маленькі яблука і грушки ростуть на таких високих і міцних деревах. Ага!

Бровко троху витріщив здивовано очі, а потім відповів:

- Яблука, як і гарбузи, ще не дозріли. Як дозріють, то Марічка тебе ними напевно пригостить, як і іншими наїдками з городу. Хіба щоденно вона не приносить тобі морквочку і листочки капусти, якими ти так смачно ласуєш? А тепер і не думай пробратися в город чи садок, щоб наробити там шкоди. На те тут і є огорожа і я, як сторож, вмю сумлінно виконувати свої обов'язки.

Але якось, коли Бровко задрімав, Забіяка все-таки пробрався в город і сад. Потоптав грядки, понадгризав капусту, посмакував ще недозрілим яблуком, якого знайшов під яблунею. Яблуко йому сподобалося і цапок, добре розігнавшись, зі всієї сили стукнув своїм лобом стовбур яблуні. Ще не прийшов від болю в лобі, як велике яблуко, впавши з дерева, боляче вдарило цапка по хребті. Забіяка від болю замекав, Бровко пробудився і голосно загавкав, господар вибіг з хати і лозиною вигнав цапка з городу.

Кіт Мурко, що вилежувався собі на підвіконні і все те бачив, примруживши руді очі, єхидно запитав Забіяку:

- То як ти тепер думаєш, справедливо світ влаштований, чи ні? А що було б, якби на дереві росли не яблука, а гарбузи, і такий гарбузище гелпнувся на твою спину з висоти?

Засоромлений Забіяка вже більше не пробував робити шкоду. А якось вже восени став шанованим членом великої селянської оселі. Сталось це після того, як лисичка Хитра спробувала добратися до курятника. Хитра звідкись дізналася, що Бровко з господарем пішли на полонину по своїх овечок, щоб привести їх на зиму додому, то навідалася до курятника. На крик півня метнувся Забіяка і так стукнув злодійку вже добре зміцнілим рогом, що лисичка Хитра перелетіла за паркан, і, кульгаючи, побігла чимдуж до лісу.

Малюнок автора.

Святослав Левицький.

ЛЮБЛЮ

Мама рідна,
Мама славна,
Мила й гарна,
Мов троянда.
Я за неї помолюся,
Я до неї пригорнуся,
Бо люблю її я дуже.
Я без неї, мов без сонця,
Як зав'яла квітка.
Бо люблю її я дуже,
Дуже сильно.
Дуже-дуже.

Оленка Качеровська,
уч. 2 кл. м. Львів.

МОВ БДЖОЛА

Мама моя, мов бджола,
Праці в неї багато,
Смачно готує вона,
Сорочки прасує для тата.
А вишивки! Квіти – дива
На полотні оживають,
Одяг в'яже всім сама –
Руки, немов мед збирають.
Завжди допоможе мені
І словом зігріє ласкава.
Любитиму рідну всі дні
За те, що вона моя мама.

Анастасія Довга,
уч. 4 кл. м. Львів.

КВІТИ МАМІ

Я ранесенько прокинувся,
Побіжу до гаю,
Назбираю букет квітів –
Маму привітаю.
Назбираю квітів гарних,
Аж в обидві жмені,
Подарую букет пишний
Мойй рідній нені.

Анастасія Гурина,
уч. 1 кл.
м. Львів.

Дитячі вірші передруковано із збірника творчості юних – переможців обласного фестивалю-конкурсу «І слово, і пісня, Матусю, Тобі!» Львівського обласного відділу Союзу Українок. Видавництво «Растр-7», 2014.

HONEY COOKIES

(MEDIVNYCHKY)

Bohdanna Mychajliw, Branch #91

4 whole eggs
3 c. flour
1 c. sugar
1 c. honey

1 c. vegetable oil (canola or corn)
2 tsp. baking soda
1/4 tsp. ground cinnamon

In large bowl, combine all ingredients and mix well with wooden spoon. The batter must be smooth. Drop by teaspoons on ungreased cookie sheet (12 cookies on 10 x 15-inch sheet). Bake at 350° for about 6 minutes or until golden brown. Remove promptly with spatula. Cool on a wire rack.

CREAM PUFFS

Orysia Hewka

1 c. water
2/3 stick unsalted butter

1 c. flour
4 eggs

Bring 1 cup of water to a boil along with 2/3 stick of butter. Slowly sprinkle the flour into boiling mixture and mix firmly with a wooden spoon over the heat. Lower the heat and continue mixing until mixture holds together and continues to cook in the pot for a few minutes, actually lightly frying the dough. Set the pot aside to cool for about an hour. Then slowly beat in 4 eggs with a mixer, 1 whole egg at a time, until evenly mixed. Heap 2 or 3 teaspoons per cream puff onto an ungreased cookie sheet. Bake at 400° for 25 minutes, and then turn the oven down to 325° for 20 minutes. The puffs will be tall and round with a hollow center. Cut the tops off with a sharp knife. Scoop out soft excess dough. Fill with desired filling. Crown the fillings with the cut off tops.

Variations: As Dessert Puffs: Fill with cream filling, cooked French vanilla pudding, ice cream, whipped cream with sliced fresh fruit, or whatever suits your fancy.

As Hors d'oeuvres: Fill with pate, creamy mushrooms, chicken a la king, crabmeat, etc. Salted butter can be used for these.

Another Surprise Variation, as Cheese Puffs: Mix 1/4 cup shredded sharp cheddar cheese into the dough before baking. Make small 1 teaspoon mounds on cookie sheet. Bake as above for a shorter length of time and serve hot with or without a filling.

ROHALYKY

Halyna O. Keller, Branch #88

1 (8-oz.) pkg. Philadelphia cream cheese, softened
1 c. (2 sticks) salted butter, softened
2 1/4 c. flour

1 c. finely chopped walnuts
1/2 c. plus 2 T. sugar, divided
1 T. ground cinnamon, divided
1/4 c. raspberry preserves

Beat cream cheese and butter in large bowl with mixer until well blended. Gradually add flour, mixing well after each addition. (Dough will be very soft and sticky.) Divide dough into 4 portions; place each on sheet of plastic wrap. Use floured hands to pat each portion into 1-inch thick round. Wrap individually in plastic wrap. Refrigerate overnight. Preheat oven to 325°. Cover baking sheets with foil or parchment paper. Mix nuts, 1/2 cup sugar and 2 teaspoons cinnamon. Roll each portion of dough to 11-inch circle on lightly floured surface; spread each with 1 tablespoon preserves. Spoon nut mixture over preserves. Cut each circle into 16 wedges. Roll up each wedge, starting from wide side. Place, point sides down, on prepared baking sheets; shape into crescents. Sprinkle with combined remaining cinnamon and sugar. Bake for 25 minutes or until lightly browned. Immediately remove from baking sheets to wire racks; cool completely.

From Sharing Our Best (2011), a collection of recipes from Members, their families and friends of the UNWLA, Philadelphia Regional Council.

MASHA ARCHER

'maria muchin'

Available at...

Ukrainian Museum Gift Shop
222 East 6th Street
New York, NY 10003
212-228-0110 • 212-228-1947

Saks Fifth Avenue
1001 State Street
Santa Barbara, CA • 805-884-9997

Available online...
www.masha.org • RubyLane/mashaarcher
Etsy/MashaArcher • Ebay/mashabay

Florida Trunk Shows • Meet the Artist
Salon Margrit • Palm Beach • Feb 19 - 21
Marissa Collections • Feb 24 - 25
Naples • 239.263.4333

This Spring... Saks Fifth Avenue
Palm Desert • Santa Barbara

masha archer design studio • san francisco • 415.861.8157 • www.masha.org

ГОЛОВНА УПРАВА СОЮЗУ УКРАЇНОК АМЕРИКИ

ПОЧЕСНІ ГОЛОВИ СУА

Анна Кравчук, Ірина Куровицька

Маріянна Заяць – голова СУА

ЕКЗЕКУТИВА

Рома Шуган
Христина Бойко
Софія Геврик
Роксоляна Мисило
Ірина Бучковська
Дарія Дроздовська
Зоряна Гафткович
Оксана Антонюк
Віра Кушнір
Марія Андрійович
Оксана Дац

- 1-ша заступниця голови
- 2-га заступниця голови для справ організаційних
- 3-тя заступниця голови для справ культури
- 4-та заступниця голови для справ зв'язків
- протоколярна секретарка
- кореспонденційна секретарка
- секретарка комунікацій
- скарбник
- фінансова секретарка
- вільна членка
- вільна членка

РЕФЕРЕНТУРИ

Лідія Білоус
Святослава Гой-Стром
Хризанта Гентиш
Марія Полянська
Ольга Дроздович
Оля Мовчан-Новак

- суспільної опіки
- виховна
- мистецтва і музею
- стипендій
- архівар
- вільних членок

КОНТРОЛЬНА КОМІСІЯ

Оксана Фаріон
Марія Томоруг
Рома Шуган
Рената Заяць
Ярослава Мулик

- голова
- членка
- членка
- заступниця членки
- заступниця членки

Оксана Скипакевич Ксенос
Лідія Слж
Олеся Валло

- парламентарист
- головний редактор журналу "Наше Життя"
- англomовний редактор

ГОЛОВИ ОКРУЖНИХ УПРАВ

Віра Андрушків
Галина Генгало
Галина Романишин
Ксеня Раковська
Дозя Кріслата
Любомира Калін
Слава Горбата
Марія Кейд
Орися Зінич
Оля Черкас

- Дітройт
- Філадельфія
- Нью Йорк
- Нью Джерзі
- Огайо
- Чікаго
- Нова Англія
- Центральний Нью Йорк
- зв'язкові віддалених відділів

**СТИПЕНДІЙНА АКЦІЯ СУА
UNWLA, INC. SCHOLARSHIP /
CHILDREN-STUDENT SPONSORSHIP PROGRAM**
171 Main St., P.O. Box 24, Matawan, NJ 07747-0024
Phone / Fax: 732-441-9530
E-mail: Mariapolanskyj@verizon.net

УКРАЇНСЬКИЙ МУЗЕЙ / THE UKRAINIAN MUSEUM

222 East 6th Street, New York, NY 10003
(212) 228-0110 • Fax (212)228-1947
E-mail: info@ukrainianmuseum.org
Website: www.ukrainianmuseum.org

Взори для вишивання Ірини Сенюк. Серія 7, ст. 7
Embroidery designs of Iryna Senyuk. Series 7, pg. 7